

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

αγάπη δηλητήριο

18n ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγάπη-δηλητήριο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2009, 2017
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Kerstin Marinow/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2009-2016, 10.000 αντίτυπα,
με τον τίτλο «Νομίζεις ότι τελείωσε; Κάνεις λάθος»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιανουάριος 2017, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1927-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1928-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

*αγάπη
δηλητήριο*

Επιμελημένη στο σύνολό της
επανεκδοση από τη συγγραφέα.

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΠΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της για ενηλίκους:

Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο! 2010

Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010

Κόκκινο κοράλλι, 2011

Μικροί άγγελοι, 2012

Άρωμα βανίλιας, 2013

Δίδυμα φεγγάρια, 2014

Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης, 2014

Μην πιστεύεις στην αλήθεια, 2015

Στην αγκαλιά του ήλιου, 2015

Δυο φιλιά για την Αμέλια, 2016

Βαθύ γαλάζιο, 2016

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της για παιδιά:

Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί, 2008

Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008

Ένα καινούργιο ξωάκι, 2008

Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010

Η Ντανιέλα λέει όχι!, 2010

Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010

Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο πασιτίσιο, 2010

Ένα θαύμα για την Αλίκη, 2010

Η Μαγισσούλα των Χριστουγέννων, 2011

Ένα αδελφάκι για τη Θαλασσένια, 2012

Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα, 2012

Είμαι θυμωμένη!, 2013

Ο Μπουμπριαλαλί με το κόκκινο λειρί, 2013

Η Ντανιέλα και τα Επτά Λυκάκια, 2015

Η Ντανιέλα και οι Επτά Χιονάτες, 2015

Ένα Πάσχα και μισό!, 2016

*Σε όλες τις Μαρμαρωμένες Βασιλοπούλες
που βρίσκουν τη δύναμη και παλεύουν
με τις αντιξοότητες της ζωής τους...*

*Πρέπει να χτυπούμε, να χτυπούμε τη μοίρα μας, ως
ν' ανοίξουμε πόρτα, να γλιτώσουμε!*

«Αναφορά στον Γκρέκο», ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ,
Εκδόσεις Καζαντζάκη, 2009

Αποτυπώματα ζωής

*Προσπαθούσα να καταλάβω. Είναι άραγε δυνατόν να στοιχειώ-
σει τη ζωή σου ένας άνθρωπος; Κάποιος που πίστευες πως σε
αγαπούσε;*

Είναι.

*Όταν δεν αποδέχεται τον χωρισμό. Όταν το μυαλό του αρχί-
ζει να λειτουργεί επικίνδυνα, θέλοντας να ικανοποιήσει τον πλη-
γωμένο του εγωισμό. Δεν είναι ευχαριστημένος με τη ζωή του αυ-
τός ο άνθρωπος, όσο κι αν πιστεύει το αντίθετο. Δεν τα έχει καλά
με τον εαυτό του. Επιδιώκει να αποδείξει πως μπορεί να κάνει
ό,τι θέλει τους άλλους. Όλα μέσα του κλοτσούν.*

Όλα!

*Ο πόνος κι ο θυμός του χωρισμού γίνονται κινητήριες δυνά-
μεις που τον οδηγούν σε λάθος μονοπάτια, που τον ωθούν να βλά-
ψει τους άλλους. Σωματικά και ψυχικά.*

*Το Αγάπη-δηλητήριο είναι το τέταρτο μυθιστόρημα της συγ-
γραφικής μου καριέρας και χαίρομαι τόσο πολύ που επανεκδό-
θηκε, που βρίσκεται και πάλι στην αγκαλιά σας, ανανεωμένο,
ολόφρεσκο, γραμμένο ξανά στο σύνολό του από μένα.*

*Είναι ένα μυθιστόρημα που αγαπώ πολύ, γιατί ήταν η πρώτη
φορά που καταπιάστηκα με την πρωτοπρόσωπη αφήγηση και
την «ερωτεύτηκα». Νιώθω πως με αυτό τον τρόπο γίνομαι ήρωας
στη θέση του ήρωα και συμπαρασύρω μαζί μου κι εσάς. Νιώθω
πως βιώνω καλύτερα τις σκέψεις και τις πράξεις των ηρώων μου.*

Δεν είναι εύκολο, ιδιαίτερα όταν εξελίσσεται δραστικά η ιστορία. Μου αρέσει όμως να παλεύω συγγραφικά, να λύνω γρίφους, να ανατρέπω καταστάσεις, να σας κόβω την ανάσα. Πιστεύω πως η δύναμη της προσωπικής μαρτυρίας εξασφαλίζει αμεσότητα, πειστικότητα, αληθοφάνεια. Κι έχει έναν εμπιστευτικό, εξομολογητικό χαρακτήρα.

Όπως ακριβώς κι αυτό το βιβλίο.

Μου αρέσει να σας εξηγώ πώς ξεκίνησε κάθε μυθιστόρημά μου, τι ήταν αυτό που με κέντρισε, που με έκανε να βουτήξω στη θάλασσα της γραφής. Αυτή τη φορά με παρέσυρε μια στενή μου φίλη. Τα προσωπικά της βιώματα. Η σχέση που είχε κάποτε και πίστευε πως είχε τελειώσει. Αλλά έκανε λάθος.

Ευτυχώς, η φίλη μου δε βίωσε ό,τι κι η Στέλλα, η ηρωίδα μου, αλλά ήταν η αιτία να βουτήξω σε σχέσεις «άσχετες», σε σχέσεις που μας αφήνουν τα αποτυπώματά τους μια ζωή.

Ξέρω πως υπάρχουν πολλές «Μαρμαρωμένες Βασιλοπούλες», όπως τις αναφέρω στο βιβλίο, και θα καταλάβετε το γιατί. Ξέρω πως υπάρχουν πολλές γυναίκες της διπλανής πόρτας που βίωσαν ή βιώνουν κάτι απ' όλα όσα πέρασε η ηρωίδα μου.

Γι' αυτό πάλεψα να καταλάβω. Εύπησε μεμιάς η παιδαγωγός μέσα μου. Καταπιόστηκα με τόσους στόχους.

Με τα παιδιά που μεγαλώνουν βλέποντας τον πατέρα τους να ασκεί σωματική ή ψυχολογική βία στη μητέρα τους. Με τους πατεράδες που θέλουν να μεγαλώσουν «αντράκια», παιδιά κατεστραμμένα ψυχολογικά πριν καν γίνουν άντρες. Άντρες που έχουν ανάγκη να αντικριζούν τον τρόπο στο βλέμμα της συντρόφου τους, για να νιώθουν περισσότερο αρσενικά.

Ανάμεσα στον πατέρα και τον γιο δημιουργούνται σχέσεις αντιπαλότητας. Κι εξουσίας. Ο πατέρας είναι εκείνος που οφείλει να τις ξεκαθαρίσει. Δεν είναι μόνο η μητέρα που θεμελιώνει την ψυχοσυναισθηματική μας ζωή. Ο πατέρας βάζει τη σφραγίδα του στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς μας. Στιγματίζει. Όπως ακριβώς στιγματίστηκε κι ο ήρωάς μου, ο Ιάσοντας.

Το παιδί μιμείται τους γονείς του. Είμαστε όμως πιστά αντιγραφα των γονέων μας; Είναι προκαθορισμένη η συμπεριφορά μας; Δεν μπορούμε να χαράξουμε τη δική μας προσωπική πορεία; Επαναλαμβάνουμε τα λάθη τους;

Κυνηγάμε φαντάσματα;

Αυτό το μυθιστόρημα «παίζει» με τις συμπεριφορές και τα μυστικά. Τα τόσο πολλά προσωπικά και οικογενειακά μυστικά που μπερδεύουν ζωές, συναισθήματα, αποφάσεις, σχέδια.

Κι ο ήρωάς του, ο Ιάσοντας, παίζει με τους ανθρώπους.

Ναι, δυστυχώς, υπάρχουν γύρω μας, ανάμεσά μας, άνθρωποι που αρέσκονται να παίζουν με τους συνανθρώπους τους για τα συμφέροντά τους και μετά να τους διαλύουν. Ψυχικά.

Το Αγάπη-δηλητήριο καταπιάνεται και με δυο μεγάλα θέματα: τη βουλμία και τη ζηλία.

Η βουλμία είναι συχνότερη από τη νευρική ανορεξία κι είναι συνήθως γένους θηλυκού. Ταυτίζεται με μια σωματική ανάγκη που καταπατά τη λογική, γίνεται ανεξέλεγκτη. Είναι ένας ισχυρός αμυντικός μηχανισμός.

«Όσο κι αν προσπαθούσα να συγκρατήσω τον εαυτό μου, δεν τα κατάφερα. Έπεφτα με τα μούτρα στο φαγητό, όπως τότε που ήμουν μικρούλα κι ένιωθα πως με είχαν απορροφεί όλοι. Έτρωγα πολύ και γρήγορα, ενώ ένιωθα πως δεν μπορώ να σταματήσω, ούτε να ελέγξω το τι τρώω. Έτρωγα όταν ήμουν μόνη μου. Το φαγητό ήταν το μόνο που με έκανε να νιώθω πληρότητα. Κοιταζόμουν στον καθρέφτη κι έβλεπα μια χοντρή. Μια αξιολύπητη χοντρή. Που της άξιζε να την απατάει ο άντρας της, που της άξιζε να ξει έναν γάμο δυστυχημένο. Χλεύαζα τον εαυτό μου. Μόνο έτσι ηρεμούσα. Εμένα δε μου άξιζε να έχω κάτι αληθινό. Δε μου άξιζε να γίνω μητέρα. Δε μου άξιζε να μ' αγαπάει κανείς», λέει σε κάποιο σημείο η ηρωίδα μου, η Μυρτώ.

Γιατί είναι θυμωμένη, όπως όλοι οι βουλμικοί άνθρωποι. Βιώνει αρνητικά συναισθήματα, τραυματικές εμπειρίες, μεγαλώνει άβολα με την αίσθηση της αδικίας και της διάκρισης. Νιώθει

άσχημη, κοντή, χοντρή κι ανόητη. Η ζήλια για την αδελφή της, τη Στέλλα, γίνεται ένα με τη βουλιμία της. Κάθε κομπλιμέντο που ακούει για κείνη ακυρώνει τη δική της προσωπικότητα. Μόνο το φαγητό, το πολύ φαγητό την ηρεμεί. Παχαίνει. Αποκτά ακόμα πιο άσχημη εικόνα για τον εαυτό της. Κι εκεί είναι που αρχίζει ένας φαύλος κύκλος.

Η ζήλια, σε οποιαδήποτε μορφή της, αναστατώνει τις σχέσεις, μπορεί να τις καταστρέψει και σε ακραίες περιπτώσεις να καταστρέψει την ίδια τη ζωή μας. Πολλά και διάφορα συναισθήματα μπλέκονται μέσα της. Όπως η οργή, η θλίψη, η ντροπή, η ανεπάρκεια, η απόγνωση, η καχυποψία. «Είναι ένα τέρας που γεννιέται από τον εαυτό του και τρέφεται απ' αυτόν», όπως υποστηρίζει ο Σαίξπηρ. Η ζήλια μάς κάνει να υποφέρουμε. Φωτιά είναι που κατακαίει τα σωθικά μας.

Τελικά, τις ανθρώπινες σχέσεις τις δυσκολεύουμε εμείς οι ίδιοι. Δεν υπάρχουν όμως οδηγίες χρήσεως. Δεν υπάρχουν ανταλλακτικά για τη ζωή και τα συναισθήματα. Υπάρχει μόνο ο δρόμος της αγάπης. Που μας βοηθάει να ελπίζουμε.

Το Αγάπη-δηλητήριο δε βουτάει μονάχα σε δυσάρεστα προσωπικά βιώματα. Προσπαθεί να δώσει λύσεις, να γίνει ένα με την ελπίδα. Ταξιδεύει στο λατρεμένο μου Αιγαίο, αγκαλιάζει ένα παραδεισένιο νησάκι, την Τέλενδο, ένα νησάκι που άμα το γνωρίσετε, πιστέψτε με, θα ξετρελαθείτε. Φαντάζει σαν να ξετρώπωσε μέσα απ' όνειρο.

Το βιβλίο αυτό ταξιδεύει και στην πανέμορφη Κω, στην αγαπημένη μου Κάλυμνο. Μα πρώτα και πάνω απ' όλα, φλερτάρει με τον έρωτα.

Και με την αγάπη.

Εύχομαι να σας κόψει την ανάσα με τις ανατροπές του, να σας στέψει για λίγο πρωταγωνιστές στις ιστορίες του, να σας κάνει να συγκινηθείτε, να βουρκώσετε, να χαρείτε.

Να σας ταξιδέψει.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στις εκδόσεις Ψυχογιός, που με αγκά-

λιασαν για άλλη μια φορά, ένα μεγάλο ευχαριστώ στον καθένα από εσάς. Για την άπλετη αγάπη σας, τη δύναμη και το κουράγιο που μου χαρίζετε έτσι απλόχερα κάθε μέρα.

Και τώρα σφίξτε μου το χέρι, αφήστε με να υποδυθώ για σας τον ρόλο του σκηνοθέτη.

Ώρα για γύρισμα. Και να...

Η Στέλλα, ο Ιάσοντας, η Μυρτώ, τρεις άνθρωποι που η μοίρα διάλεξε να ενώσει. Φαντάζουν ηθοποιοί που ξέρουν καλά τον ρόλο τους. Και τον παίζουν μπροστά στην κάμερα. Πλησίασμα της κάμερας προς τον άντρα, τώρα προς τις γυναίκες. Ένα ζουμ στα πρόσωπά τους.

Οι ηθοποιοί αρχίζουν να παίζουν. Ταξιδεύουν με ένα καραβάκι στα καταγάλανα νερά του Αιγαίου.

Μόνο που το καραβάκι τους είναι χάρτινο...

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Η Τέλενδος με κοιτούσε σκοτεινή από απέναντι. Ένας αγαπημένος όγκος. Για πρώτη φορά στη ζωή μου κοίταξα το νησάκι κι ανατρίχιασα σύγκορμη. Γιατί κρατούσε στην αγκαλιά του το παιδί μου.

Θα το έβλεπα άραγε σε λίγες ώρες;

Θα ηρεμούσα την καρδούλα του;

Σήκωσα το κεφάλι μου για να κοιτάξω ψηλά. Η Μαρμαρωμένη Βασιλοπούλα κοιμόταν τον αιώνιο ύπνο της στην κορυφή της Τελένδου. Άρχισα να τη ρωτάω. Να την παρακαλάω να μου απαντήσει.

Κρατούσε το παιδί μου κλεισμένο στην αγκαλιά της;

Περίμενα να μου μιλήσει. Να μου πει κάτι. Στ' αλήθεια περίμενα. Χριστέ μου! Είχα αρχίσει να τρελαίνομαι!

Η Βασιλοπούλα, φυσικά, δε μου απάντησε. Συνέχισε να κοιμάται πάνω στο βουνό με όλη της τη μεγαλοπρέπεια, χωρίς να δίνει σημασία στα δράματα των ανθρώπων από κάτω της.

Κι εγώ, μια σταλιά απέναντί της, κοιτούσα και ξανακοιτούσα το ρολόι μου. Κάθε λεπτό που περνούσε μου φαινόταν αιώνας. Κάθισα κάτω. Ακούμπησα το κεφάλι μου στα γόνατά μου. Έγινε ένα με τον μόλο, με την ώρα που περνούσε τόσο αργά, με την υγρασία, με το κρύο. Σιγά σιγά άρχισα να χάνω την επαφή με το περιβάλλον.

«Καλημέρα, κοπελιά!»

Αλαφιάστηκα. Σηκώθηκα όρθια. Ήταν ο ιδιοκτήτης του καϊκιού. Τον ρώτησα πότε θα έφευγε.

«Μη βιάζεσαι! Κάτσε να εμφανιστεί και κανένας άλλος».

Να μη βιαστώ; Αχ, αν ήξερε! Το παιδί μου με περίμενε. Ο

γιος μου. Θα είχε τρελαθεί το μωρό μου. Ας ήταν καλά, Θεέ μου. Ας μην το είχε πειράξει ο τρελός.

Μέχρι να εμφανιστούν κι άλλοι επιβάτες, μέχρι να ξεκινήσουμε, μέχρι να φτάσουμε, πέντε λεπτά απόσταση, μου φάνηκε πως πέρασαν χρόνια. Κατέβηκα από το καΐκι και πήρα τον δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι του Ιάσονα και της Μυρτώς.

Ήξερα πού ήταν από τις περιγραφές του πατέρα μου. Εκεί να τα ευτυχισμένα, τα χρυσά χρόνια...

Μπορεί να ήταν πρωί, θύμιζε όμως βράδυ. Σκοτεινός ουρανός μου έκανε παρέα. Κι ένας αέρας που με πάγωνε. Οι λιγοστοί κάτοικοι του νησιού ήταν ακόμη κλεισμένοι στη ξεστασιά τους. Κι εγώ είχα φτάσει στο τέλος της οδυνηρής διαδρομής μου.

Η έπαυλη της αδελφής μου ήταν ένα πανέμορφο κάτασπρο σπίτι. Δέσποζε σε ένα ύψωμα. Εκεί κρατούσε φυλακισμένο το παιδί μου. Άρχισα να τρέχω στην ανηφόρα.

Έπεσα πάνω στην εξώπορτα με όλο μου το βάρος. Πάτησα το κουδούνι με κομμένη την ανάσα.

«Ιάσονα! Ιάσονα!» φώναξα κι άρχισα να χτυπάω την πόρτα. Δεν περίμενα πολύ.

«Επιτέλους! Καλώς όρισες στο φτωχικό μου», είπε και μου άνοιξε διάπλατα τη μεγάλη ξύλινη πόρτα.

Μπροστά μου δεν έβλεπα τίποτα. Μόνο τον άνθρωπο που είχε απαγάγει το παιδί μου. Είχα κοκαλώσει στη θέση μου.

Οι παλάμες μου γροθιές, έτοιμες να τον αντιμετωπίσουν. Η καρδιά μου κόντευε να πεταχτεί έξω από το στήθος μου. Τα μάτια μου με έκαιγαν. Το κεφάλι μου σφυροκοπούσε ανελέητα.

«Τόσο ταξίδι έκανες, δε θέλεις να περάσεις μέσα;» με ρώτησε ο πατέρας του παιδιού μου.

«Ιάσονα, πού είναι ο Μιχάλης;» κατάφερα τελικά να τον ρωτήσω.

«Μπες μέσα και θα τα πούμε όλα. Θα τα κάνουμε όλα. Να είσαι σίγουρη γι' αυτό», μου είπε χαμογελώντας και μου έκανε χώρο να περάσω.

Μπήκα. Μέσα. Χώθηκα στο στόμα του λύκου.

Ένα παλάτι.

Δε με ένοιαζαν αυτά. Τον πλησίασα. Τον ταρακούνησα.

«Θέλω το παιδί μου!»

Με αγκάλιασε.

Τραβήχτηκα.

«Κοίτα, μωρό, πρέπει να μιλήσουμε. Τι ήταν αυτό που μου είπες στο τηλέφωνο; Εκείνες οι μπουρδες πως το παιδί είναι γιος μου. Ψέματα μου είπες για να μην πειράξω τον μικρό, έτσι δεν είναι;»

«Δεν αντέχω άλλο. Ιάσωνα, πού είναι το παιδί;» φώναξα.
«Γιατί μου το έκανες αυτό;»

«Θα σταματήσεις να ρωτάς τα ίδια και τα ίδια; Πες μου. Πρέπει να μου πεις. Μου είπες ψέματα, έτσι;»

Δεν απάντησα.

Με έπιασε άγρια από το μπράτσο και με οδήγησε στο σαλόνι, στα σκοτεινά. Το σπίτι δεν ήταν φωτισμένο.

Με ανάγκασε να καθίσω στον καναπέ, απέναντι από το τζάκι που έλουζε με τις φλόγες του τον χώρο. Ήταν ένα τεράστιο τζάκι. Φτιαγμένο από το ακριβότερο μάρμαρο. Ήθελε και πολυτέλειες, ο σιχαμένος.

Κάθισε δίπλα μου. Κολλητά. Η ανάσα του βρομοκοπούσε ούισκι.

«Θέλω το παιδί μου!»

«Το παιδί σου ή το παιδί μας;»

Τον κοίταξα.

«Ιάσωνα, σε παρακαλώ. Σε ικετεύω! Πες μου πού είναι ο Μιχάλης. Εδώ τον έχεις; Θα έχει τρελαθεί το μικρό μου. Πες μου, σε παρακαλώ, πού είναι ο Μιχάλης!»

«Είναι γιος μου;» με ρώτησε πάλι.

Τον κοίταξα. Δεν ήθελα να του πω ξανά την αλήθεια. Κρυβόμουν πίσω από το δάχτυλό μου. Το ήξερα. Άνοιξα το στόμα μου να του απαντήσω, αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν.

«Θα μου πεις πού είναι το παιδί και μετά θα σου απαντήσω», κατάφερα τελικά να πω.

«Βρε βρόμα! Πες μου την αλήθεια. Πες μου αν είναι δικός μου γιος! Θέλω να ξέρω! Το δικαιούμαι!» ούρλιαξε.

«Πού είναι ο Μιχάλης;» ρώτησα πάλι.

Σηκώθηκε όρθιος. Το ίδιο κι εγώ.

Οι φλόγες του τζακιού αντανακλούσαν στο πρόσωπό του. Τον έκαναν να μοιάζει με τον ίδιο τον διάολο. Τα μάτια του έλαμπαν κατακόκκινα από το ποτό, από τη λάμψη της φωτιάς, από την οργή.

«Θέλω το παιδί μου! Πού το έκρυψες;» φώναξα πάλι.

Με άρπαξε από τα χέρια και με ταρακούνησε.

«Είναι γιος μου; Δικός μου γιος; Είναι παιδί μου; Πες μου, που να πάρει!» ούρλιαξε.

«Ναι!» είπα ξέπνοα.

Και τότε με χαστούκισε.

Άγρια.

Με έριξε στον καναπέ. Έπεσε πάνω μου με όλο του το βάρος. Με το ένα του χέρι κρατούσε σφιχτά τα χέρια μου πάνω από το κεφάλι μου, με το άλλο άρχισε να ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

«Αυτό είναι κάτι που ήθελα να κάνω καιρό τώρα! Από τότε που με παρατήρες. Από τότε που άλλαξα τη ζωή μου για χάρη σου», μουρμούρισε μέσα στο αυτί μου. «Είσαι μια πόρνη. Μια πόρνη του κερατά! Αυτό σου αξίζει!»

Πάλευα να του ξεφύγω. Δυσκολεύτηκε να λύσει τη ζώνη του και χαλάρωσε κάπως το σφίξιμό μου. Αντιστάθηκα με ολόκληρο το κορμί μου και κατάφερα να τον ρίξω κάτω από τον καναπέ. Προσπάθησα να σηκωθώ όρθια για να του ξεφύγω, αλλά εκείνος με άρπαξε από τα μαλλιά κι άρχισε να τα τραβάει με μανία.

Παλεύαμε όρθιοι τώρα. Ήταν πολύ δυνατός άντρας. Με χαστούκισε ξανά και ξανά. Κάθε φορά και πιο δυνατά.

Κάποια στιγμή κόλλησε το κορμί του πάνω μου. Και τότε βρήκα την ευκαιρία και τον δάγκωσα στον λαιμό.

Άγρια, πολύ άγρια.

Μούγκρισε κι έκανε να πιάσει το σημείο που τον πόνεσε. Κι-
τάφερα να πάρω μια βαθιά ανάσα. Τον έσπρωξα μακριά μου
όσο πιο δυνατά μπορούσα.

Πού τη βρήκα τόση δύναμη;

Ταλαντεύτηκε. Έχασε την ισορροπία του, σκόνταψε στο τρα-
πεζάκι μπροστά μας κι έπεσε ανάσκελα κάτω, χτυπώντας με δύ-
ναμη το κεφάλι του στην άκρη του μαρμάρινου τζακιού. Άκου-
σα έναν μαλακό, υγρό γδούπο.

Και μετά τίποτα.

Ήταν πεσμένος στο πάτωμα. Δεν ξανασηκώθηκε για να μου
ορμήσει. Έκανα να τρέξω μακριά του, αλλά κάτι με κράτησε.
Τον κοίταξα αλαφιασμένη.

Είχε ανοίξει το κεφάλι του.

«Ιάσωνα, Ιάσωνα!» ούρλιαξα με όση δύναμη είχε απομείνει
μέσα μου.

Τα μάτια του ήταν κλειστά. Από το ανοιγμένο του κεφάλι
έτρεχε αίμα, που γρήγορα σχημάτισε ένα κατακόκκινο αυλά-
κι στο πάτωμα.

Τον πλησίασα. Γονάτισα δίπλα του. Τον ταρακούνησα.

«Όχι, όχι!» είπα με κοιμένη την ανάσα.

Τον είχα σκοτώσει; Τον είχα σκοτώσει!

Κανένas δε θα πίστευε πως βρισκόμουν σε αυτοάμυνα.

Θα με έπιαναν.

Φόνος; Φόνος!

Στέλλα

Σεπτέμβριος 2014

Πολλοί υποστηρίζουν πως το πεπρωμένο, το καθορισμένο από τη μοίρα, το προδιαγεγραμμένο, είναι αυτό που κατευθύνει τον ανθρώπινο βίο, χωρίς να μπορούμε να αντιδράσουμε σε ό,τι κι αν μας επιφυλάσσει το μέλλον. Διαδίδουν πως είμαστε έρμαια του πεπρωμένου μας.

Κάποτε διαφωνούσα.

Γιατί πίστευα ακράδαντα πως έχουμε την ελευθερία και τον νου να το ορίσουμε σύμφωνα με τις δικές μας επιλογές, πως δεν υπάρχει τίποτα προδιαγεγραμμένο. Πίστευα πως μπορούμε να χαράξουμε τη δική μας ζωή, να κάνουμε τις επιλογές μας. Να αντισταθούμε στα πάθη μας, να ανακαλύψουμε την προσωπική μας Ιθάκη, όπως ο Οδυσσέας.

Όσπου πριν από δύο χρόνια και τρεις μήνες ακριβώς, τον Ιούνιο του 2012, γνώρισα τον Ιάσονα.

Και τότε άλλαξα τελείως γνώμη.

Ήταν άραγε γραμμένο στη μοίρα μου να τον γνωρίσω; Ήταν επιλογή μου να κάνω σχέση μαζί του; Έφταιγε που λάτρευα το διάβασμα κι έτρεχα σε όλες τις εκθέσεις βιβλίου; Αχ, δεν έπρε-

πε να πάω εκείνο το καλοκαίρι στο Πασαλιμάνι για να ενημερωθώ για τις καινούργιες εκδόσεις. Δεν έπρεπε να δώσω σημασία σε εκείνο τον άντρα που με πλησίασε με αργά, σταθερά βήματα και μου χαμογέλασε.

Έδωσα όμως.

Ήταν δική μου επιλογή ή παιχνίδι της μοίρας;

Είχε περίεργο ύφος. Με κοιτούσε από πάνω μέχρι κάτω, λες και με σκανάριζε. Ήταν αρρενωπός, ψηλός και σωματώδης. Ένας άντρας που δε θα περνούσε εύκολα απαρατήρητος. Τα μάτια του, στο λαμπερό χρώμα του μελιού, πανέξυπνα, και τα μαλλιά του πλούσια και σπαστά, στο ίδιο χρώμα με τα μάτια του.

Δεν έφυγα. Δεν πισωπάτησα. Του επέτρεψα να έρθει κοντά μου. Ίσως έπρεπε να αρχίσω να τρέχω. Ίσως έπρεπε να εξαφανιστώ. Δεν το έκανα. Δεν κουνήθηκα από τη θέση μου.

Θυμάμαι πως κι εγώ τον κοιτούσα κι ένιωθα κάτι παράξενο. Σαν να με ένωνε μια αδιόρατη κλωστή μαζί του. Σαν όλη εκείνη η καλοκαιρινή έκθεση βιβλίου στο Πασαλιμάνι να στηθήκε μόνο και μόνο για να συναντηθούμε. Συμπεριφέρθηκα σαν να έπαιζα σε ταινία. Σαν να περιμένα τις εντολές κάποιου αόρατου σκηνοθέτη για να αντιδράσω, να πω κάτι, να κάνω κάτι. Κομπάρσοι μου φάνηκαν όλοι οι άνθρωποι γύρω μου. Οι άντρες, οι γυναίκες, τα παιδιά, που έσκυβαν πάνω από τους πάγκους των περιπτέρων των εκδοτικών οίκων, που ήταν φορτωμένοι με βιβλία.

Τελικά δεν κουνήθηκα από τη θέση μου. Απλά και μόνο γιατί βαθιά μέσα μου ήθελα να με πλησιάσει. Ίσως γιατί πίστεψα πως ο Θεός με λυπήθηκε. Κι ετοιμαζόταν να μου δώσει άλλη μια ευκαιρία. Μια ευκαιρία που έπρεπε να την αρπάξω.

Ήμουν είκοσι πέντε χρονών κι είχα πολύ καιρό να κάνω σχέση.

Άρα; Άρα εγώ επέλεξα να του ανταποδώσω το χαμόγελο όταν με πλησίασε. Κι όχι η μοίρα. Εγώ του απάντησα σε αυτό που με ρώτησε.

Ήταν κάτι αστείο. Δε θυμάμαι τι. Το μόνο που θυμάμαι ήταν πως έβαλα τα γέλια.

«Με λένε Στέλλα», του είπα μετά και του έδωσα το χέρι μου. Χωρίς να με πιέσει κανένας.

«Με λένε Ιάσωνα», μου απάντησε εκείνος και μου έδωσε το δικό του χέρι.

Κάπως έτσι άρχισε η ιστορία μας.

Καθίσαμε σε μια καφετέρια απέναντι από την έκθεση, με κέρασε καφέ. Δε σταματήσαμε να μιλάμε. Μόλις είχαμε γνωριστεί, κι όμως φαίνεται πως είχαμε πολλά να συζητήσουμε.

Ταιριάζαμε. Ταιριάζαμε;

Αν γνωρίζαμε από πριν όμως πως η γνωριμία μας θα μας οδηγούσε στον γκερεμό;

Τα λεπτά κυλούσαν, ο ήλιος είχε δύσει εδώ και ώρα κι εμείς συνεχίζαμε να μιλάμε και να μιλάμε, λες και γνωριζόμασταν χρόνια, λες και δε θέλαμε να αποχωριστούμε.

Όταν τελικά κατάφερα να κοιτάξω το ρολόι μου, η ώρα είχε φτάσει δέκα. Σάσιτισα.

«Πρέπει να φύγω», μουρμούρισα.

Ο Ιάσωνας χαμογέλασε.

«Κι εγώ πρέπει να ξυπνήσω πολύ νωρίς αύριο», μου είπε. Σηκωθήκαμε και λίγο πριν αποχαιρετιστούμε ανταλλάξαμε τηλέφωνα.

Εκείνη τη στιγμή ήταν που άκουσα μια φωνή μέσα μου που ούρλιαζε απεγνωσμένα:

«Όχι! Όχι! Μην το κάνεις αυτό! Φύγε μακριά του όσο πιο γρήγορα μπορείς. Τώρα που μπορείς! Φύγε! Μην τολμήσεις να του δώσεις το τηλέφωνό σου!»

Παραξενεύτηκα.

Την αφήφησα μεμιάς αυτή την περίεργη φωνή κι έγγραψα σε ένα χαρτάκι το κινητό μου. Ούτε έδωσα σημασία στα μάτια του Ιάσωνα, που γυάλισαν παράξενα μόλις το πήρε και το έκλεισε σφιχτά στη χούφτα του.

Ναι, του έδωσα το τηλέφωνό μου. Κι ήταν ένα τεράστιο, ένα μοιραίο λάθος.

Όμως έχω ελαφρυντικά, δεν έχω; Γιατί τότε δεν ήξερα τι επρόκειτο να μου συμβεί. Πώς ήταν δυνατόν να ξέρω;

Μου τηλεφώνησε την επόμενη μέρα. Συναντηθήκαμε ξανά και ξανά. Για ένα ποτό σε κάποιο μπαρ, για φαγητό σε κάποιο εστιατόριο. Πήγαμε και στον κινηματογράφο. Λατρεύαμε κι οι δύο τον Ρόμπερτ ντε Νίρο. Σε κάποιο από τα αλλεπάλληλα ραντεβού μας καταλήξαμε στο διαμέρισμά μου.

«Αχ, μακάρι να τον ερωτευτώ παθιασμένα αυτό τον άντρα», ευχήθηκα εκείνη τη νύχτα όταν με στρίμωξε, λίγο άγαρμπα είναι η αλήθεια, στον καναπέ του σαλονιού μου.

Κάναμε για πρώτη φορά έρωτα.

Η σχέση μας συνεχίστηκε. Βγαίναμε έξω και μετά καταλήγαμε στο κρεβάτι μου. Τέσσερις, πέντε, μπορεί κι έξι φορές από την ημέρα που τον καλοδέχτηκα στο σπίτι μου ξαφνικά ανακάλυψα τα ξυριστικά του παρατημένα στο μπάνιο μου.

Το ξυραφάκι του, την κρέμα, το πινέλο, την κολόνια του για μετά το ξύρισμα. Ολόκληρο το σετ!

Τα κοίταξα έκπληκτη. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Δεν ήξερα τι να κάνω. Τον ήθελα στη ζωή μου;

Ναι. Γιατί όχι; σκέφτηκα. Γιατί να μην του δώσω μια ευκαιρία; Ποιος ξέρει; Μπορεί να είναι ο άντρας της ζωής μου. Ο ένας και μοναδικός.

Εκείνο το σετ με τα ξυριστικά έφταιγε. Κι εκείνες οι σκέψεις μου, που τον έβαλαν για τα καλά στην καθημερινότητά μου.

Όσπου ήρθε η μέρα, ήρθε η στιγμή που δεν ήθελα να ξαναδώ ποτέ στη ζωή μου αυτό τον άνθρωπο.

Κάτι πολύ δύσκολο. Μπορεί κι ακατόρθωτο.

Από τότε, κάθε πρωί, αμέσως μόλις ξυπνήσω η πρώτη σκέψη που με πλημμυρίζει, που με γεμίζει ανασφάλεια είναι μία και μοναδική: πώς θα μπορέσω να απαλλαγώ μια για πάντα από αυτόν.

Ευπνάω και σκέφτομαι πως δεν μπορεί να έγινα εγώ ένα με αυτό τον άνθρωπο, να τον αγάπησα. Άραγε τον αγάπησα; Γιατί τον έβαλα στη ζωή μου; Γιατί δέχτηκα έστω και να με αγγίξει;

Κάθε μέρα. Κάθε λεπτό. Όπως και σήμερα.

Δύο χρόνια και τρεις μήνες μετά.

ΠΑίρνω μια βαθιά ανάσα και σηκώνομαι. Είναι έξι το πρωί. Είναι ώρα να ετοιμάσω το πρωινό. Ο Μιχάλης πρέπει να είναι έτοιμος στις επτά. Πρέπει να τον πάω στον βρεφονηπιακό σταθμό. Κι έπειτα να φορέσω το ευγενικό χαμόγελο της δουλειάς μου, να εξυπηρετήσω τους πελάτες της τράπεζας, να περάσω άλλη μια μέρα.

Να αντέξω...

Ο μικρός, αγουροξυπνημένος, με κοιτάει με λατρεία. Είναι το ορόσημο της ζωής μου, η κινητήρια δύναμή μου. Ο μοναδικός λόγος που χαμογελάω ακόμη. Τον αρπάζω στην αγκαλιά μου κι αρχίζουμε να στριφογυρνάμε στο δωμάτιο. Ξεκαρδίζεται στα γέλια.

Ξαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο.

Κάνω άσχετες σκέψεις για να περάσουν τα δευτερόλεπτα. Για να σταματήσει να χτυπάει. Για να σταματήσω να ακούω αυτό τον αναθεματισμένο ήχο.

Όχι! Δε θα το σηκώσω. Δε θέλω να το σηκώσω. Ο Μιχάλης με κοιτάζει. Αν και είναι μόλις δεκαέξι μηνών, ξέρει πως όταν ακούγεται αυτός ο ήχος σηκώνουμε το ακουστικό. Καταλαβαίνει πως έχω τρομάξει. Όλα τα καταλαβαίνει, παρόλο που είναι τόσο μικρούλης. Νιώθει ακόμα και το πώς αισθάνομαι, σαν να είναι κομμάτι από τον ίδιο μου τον εαυτό.

Με κοιτάζει τρομαγμένος, παραξενεμένος.

Του χαμογελάω όσο πιο καθησυχαστικά μπορώ. Έτσι που αναστατώνομαι κάθε φορά που χτυπάει το τηλέφωνο, στο τέλος το παιδί θα το ακούει και θα φοβάται. Ένα σωρό παιδαγωγικά βιβλία έχω διαβάσει για τη σωστή ανατροφή των παιδιών. Δε λένε πως τα παιδιά μιμούνται τους γονείς; Τις αγωνίες τους; Τους φόβους τους; Ο μικρός μου με μιμείται. Πρέπει να μάθω να αντιμετωπίζω τα άγχη μου. Είμαι μητέρα πια. Έχω υποχρεώσεις. Ευθύνες χιλιάδες. Αλλά πώς να του δώσω να καταλάβει ότι δεν μπορώ να αντιμετωπίσω τον πατέρα του;

Τον ακουμπάω και πάλι στο κρεβάτι του. Βγαίνω τρέχοντας από το δωμάτιό του για να μη βλέπει πόσο αναστατωμένη είμαι και μπαίνω στο σαλόνι. Εκεί σταματάω να τρέχω.

Πλησιάζω αργά αργά τη συσκευή του τηλεφώνου.

Είναι χαζό, αλλά πιστεύω ότι αν αργήσω να πλησιάσω το τηλέφωνο θα σταματήσει να χτυπάει. Λάθος μου. Ο ήχος του μου τρυπάει τα αυτιά.

Συνεχής, διαπεραστικός, ανατριχιαστικός.

Δεν αντέχω να τον ακούω άλλο. Σηκώνω το ακουστικό και, ναι, είναι αυτός. Ο άντρας που σιχαίνομαι. Είναι η χαρακτηριστική του φωνή.

Δε χρειάζεται να μιλήσω. Ξέρει πως είμαι εγώ.

«Θα το πληρώσεις», μου λέει.

Ο τόνος της φωνής του αυτάρεσκος, σκληρός. Κακιασμένος.

«Θα το πληρώσεις πολύ ακριβά, μ' ακούς;» επαναλαμβάνει.

Ακούω. Μπορώ να κάνω κι αλλιώς; Η καρδιά μου χτυπάει ακανόνιστα. Ξέρει πια τόσο καλά πώς να με κάνει να τρομάζω.

Ξέρει...

Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Δεν απαντώ. Ύστερα κατεβάζω το ακουστικό όσο πιο δυνατά μπορώ.

Ξέρω πως και σήμερα του έκανα το χατίρι.

Ξέρει πως και σήμερα με έκανε να τρέμω ολόκληρη...

Αύγουστος 2012

Η Κως τέντωνε νωχελικά το κορμί της στην ήρεμη καταγάλανη θάλασσα. Οι ψηλοί ευκάλυπτοι με τους λείους κορμούς στον κεντρικό δρόμο προς το Ψαλίδι στέκονταν περήφανοι, ατενίζοντας από ψηλά τους τουρίστες. Τα φύλλα τους ασημότευαν στο ελαφρύ αεράκι που τους σιγοτραγουδούσε καλοκαιρινές σερενάτες. Οι μέλισσες ζουζούνιζαν ευτυχισμένες. Ρουφούσαν ανέμελα το

νέκταρ από τα λευκά, εύθραυστα κι αρωματισμένα άνθη τους.

Αυτά τα δέντρα γνωρίζουν καλά τους τουρίστες. Τους καλοκαιρινούς μήνες είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής τους. Έχουν συνηθίσει να ακούν τις παράξενες γλώσσες τους, προσπαθούν να τους καλωσορίσουν με όποιον τρόπο μπορούν. Τους δροσίζουν με τον ίσκιο τους, διώχνουν μακριά τους τα κουνούπια και τις ζεστές ημέρες αναζωογονούν τα πνευμόνια τους με το αρωματικό νέφος των φύλλων τους.

Τον τελευταίο μήνα του καλοκαιριού οι ξένοι τουρίστες θαρρείς πως κατακτούν ολόκληρο το νησί. Οι Έλληνες παραθεριστές δεν είναι πολλοί. Οι ντόπιοι κάνουν τις διακοπές τους τον χειμώνα. Το καλοκαίρι δουλεύουν ακατάπαυστα μέρα νύχτα. Εργάζονται σε τουριστικά γραφεία, ξενοδοχεία, εστιατόρια, σουπερμάρκετ, τουριστικά πλοιάρια, μαγαζιά που νοικιάζουν μηχανάκια και ποδήλατα, πολλά ποδήλατα, σε ένα νησί που μοιράζει απλόχερα τους θησαυρούς του, που απλώνει δρόμους απέραντους για να το εξερευνήσουν. Την καλοκαιρινή περίοδο η ζωή στην Κω φαντάζει παραμυθένια.

Κι εκείνος ο Αύγουστος κυλούσε νοχελικά κι εκείνο τον μήνα το νησί ζούσε τον θρύλο του, απολαμβάνοντας τον θαυμασμό των επισκεπτών του. Ατελείωτες νότες αρχαίων χρόνων, νότες Τουρκοκρατίας και λίγες, ελάχιστες πια, ιταλικές έφτιαχναν και για φέτος το πεντάγραμμο ενός από τα πιο «εξωτικά» μέρη της Ελλάδας.

Την αγαπούσα την Κω. Την ήξερα καλά από μικρό παιδί. Κομμάτι της ίδιας μου της ζωής ήταν. Τόσο αλλιώτικη από το δικό μου το νησί, την Κάλυμνο, που στέκει αγέρωχη λίγα μόνο μίλια μακριά της.

Η Κως κι η Κάλυμνος. Δυο νησιά του Αιγαίου τόσο κοντά, κι όμως τόσο διαφορετικά. Λες κι ο Θεός τα έπλασε επίτηδες έτσι, για να αλληλοσυμπληρώνονται. Το καθένα έχει τον δικό του χαρακτήρα, τη δική του προσωπικότητα. Γόνιμο έδαφος, απέραντα καταπράσινα χωράφια με πλούσια βλάστηση, πολ-

λές πηγές και πεδιάδες, δρόμοι που θυμίζουν λεωφόρους, στο νησί του Ιπποκράτη. Άγονο κι ορεινό έδαφος που καθιστά δύσκολη την καλλιέργειά του, λίγες κοιλάδες στα παραλία, αγριάδα, βράχια, θεόρατα βράχια και στενοί δρόμοι, στο νησί των σφουγγαράδων.

Κάθε νησί με την ομορφιά του, τις ιδιαιτερότητές του, τη μεγαλοπρέπειά του, τις κρυφές και φανερές ομορφιές του.

Όταν συζητήσαμε με τον Ιάσονα για το πού θα περάσουμε τις λιγοστές διακοπές μας, διάλεξα αμέσως την Κω, χωρίς να το σκεφτώ δεύτερη φορά. Δέκα μέρες είχαμε μόνο στη διάθεσή μας. Ήθελα να χαράξω στη μνήμη μου το νησί που αγαπούσα με τον άντρα που είχε μόλις χωθεί στη ζωή μου σαν σίφουνας. Ήθελα να γνωρίσω τον χαρακτήρα του σε έναν τόπο αγαπημένο μου, σε ένα μέρος που κάθε φορά που το επισκεπτόμουν βίωνα κάτι διαφορετικό.

Η Κως είναι για μένα ένα δώρο τυλιγμένο με αμέτρητα χαρτιά, που τα ανοίγεις σιγά σιγά για να δεις τι κρύβεται μέσα. Σε προτρέπει να ανακαλύψεις τις κρυφές χάρες της, να ενθουσιαστείς, να μείνεις με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη.

Ο Ιάσωνας δεν είχε πάει ποτέ στην Κω, του άρεσε η ιδέα από την πρώτη στιγμή.

Μέναμε σε ένα από τα πιο όμορφα ξενοδοχεία στο Ψαλίδι, κοντά στο κέντρο της πόλης. Μαγευτικές στιγμές δίπλα στην παραλία, έρωτας κάτω από το φως του φεγγαριού, ατελείωτες βόλτες με τα ποδήλατα. Κάθε μέρα ανακαλύπταμε και μια καινούργια γωνιά, κάθε μέρα γινόμασταν ένα με τον ήλιο, την καλοκαιριότητα, την ευτυχία.

«Πονηρούλα μου! Ήσουν απόλυτα σίγουρη πως θα μου άρεσε αυτό το νησί, έτσι δεν είναι;» με ρώτησε ένα βράδυ.

Πίναμε ένα ποτό δίπλα στη θάλασσα. Ύστερα κι άλλο κι άλλο. Το μπαρ του ξενοδοχείου μας είχε απλωμένες τις καρέκλες του δίπλα στο κύμα. Ένας τεράστιος προβολέας φώτιζε την άμμο, της χάριζε ένα εξωπραγματικό χρώμα. Το φεγγάρι γλιστρού-

σε στα ήρεμα νερά κι εκείνα ζαλίζονταν από το θεϊκό του χρώμα και του ανταπέδιδαν το χαμόγελο.

Η μαγεία της θάλασσας του Αιγαίου.

«Είναι ένα νησί που αρέσει σε όλους», μουρμούρισα χαμογελώντας. «Ιδιαίτερα αν ξέρεις τον τρόπο να μένεις μακριά από τους τουρίστες που το κατακλύζουν. Υπάρχει όμως ελληνικό νησί που να μην είναι όμορφο;» συνέχισα.

Αναρωτήθηκα γιατί μιλούσα τόσο κοινότοπα.

«Ακόμα κι η έρημος θα μου φαινόταν παράδεισος δίπλα σου, μωρό μου», απάντησε εκείνος και με φίλησε τρυφερά.

Έκλεισα τα μάτια μου και πήρα μια βαθιά αναπνοή.

Από τον περασμένο Ιούνιο, από τότε που εισέβαλε ο Ιάσωνας στη ζωή μου, ο καιρός περνούσε τόσο γρήγορα. Ήμουν συνηθισμένη να ζω μόνη μου, γι' αυτό και παραξενεύτηκα. Με παραξένευε ακόμα το πώς κατάφερνε να με χειρίζεται χωρίς να το καταλαβαίνω.

Το πώς έκανε πάντα αυτό που ήθελε.

Δε με ρώτησε αν ήθελα να μείνουμε μαζί, αν συμφωνούσα να συγκατοικήσουμε. Ένα βράδυ μόνο παρασύρθηκα, του επέτρεψα να κοιμηθεί στο σπίτι μου και το πρωί, όταν έφυγε για τη δουλειά του, είδα το σετ ξυρσίματός του παρατημένο στο μπάνιο μου. Δεν έδωσα και τόσο μεγάλη σημασία. Λίγες ημέρες αργότερα όμως τα έχασα όταν ανακάλυψα κι άλλα πράγματά του. Στην κρεβατοκάμαρά μου, στο συρτάρι της ντουλάπας, είχε αφήσει μερικά εσώρουχα. Και στην κουζίνα μου, δίπλα στα κορν φλέικς που προτιμούσε, με περίμενε μια κούπα του καφέ με το σήμα της αγαπημένης του ομάδας.

Πώς τα είχε καταφέρει; Πώς τα είχε φέρει όλα αυτά χωρίς να το πάρω χαμπάρι;

Έτσι ξαφνικά κι απρόσμενα εγκαταστάθηκε στο σπίτι μου. Κι άρχισε να συμπεριφέρεται σαν να του ανήκε. Ήταν δικηγόρος, το γραφείο του βρισκόταν στη λεωφόρο Κηφισίας και νοίκιαζε ένα μικρό διαμέρισμα στα Εξάρχεια. Καθυστέρησα λίγο

να κουβεντιάσω το θέμα που με απασχολούσε μαζί του, να τον ρωτήσω γιατί σκόρπριζε εδώ κι εκεί τα πράγματά του, ώσπου ένα πρωί μου ανακοίνωσε πως θα ζούσαμε μαζί.

Ένα από τα ελαττώματά μου είναι κι η αναποφασιστικότητα. Τον ήθελα κοντά μου; Θα θύμωνε αν τον ρωτούσα γιατί είχε παρατήσει ένα σωρό πράγματα στο διαμέρισμά μου; Τελικά βρήκα το κουράγιο και του έκανα την ερώτηση.

«Χάνω πολλές ώρες με τις μετακινήσεις. Οπότε θα μείνω μαζί σου, εδώ στο σπίτι σου, στο Μαρούσι. Με βολεύει που βρίσκεται μια ανάσα από τη λεωφόρο Κηφισιάς. Άλλωστε, θα σε βοηθάω και στο ενοίκιο», δήλωσε.

Χωρίς καν να περιμένει την απάντησή μου.

Κι έτσι, πριν καλά καλά το συνειδητοποιήσω, απέκτησα συγγάτοικο. Γιατί δεν ήθελα να τον κάνω να νιώσει άσχημα. Δε μου πήγαινε καρδιά να τον στενοχωρήσω. Άφησα τα πράγματα να πάρουν τον δρόμο τους, παρόλο που βαθιά μέσα μου ήξερα πως έκανα λάθος, πως γρήγορα θα το μετάνιωνα.

Εκείνο τον καιρό έψαχνα για δουλειά. Η κρίση είχε απλώσει γερά τις ρίζες της στη χώρα, η ανεργία χτυπούσε υψηλά νούμερα. Είχα προετοιμάσει τον εαυτό μου ότι θα μπορούσα να δοκιμάσω τις ικανότητες και τις γνώσεις μου σε κάποια δουλειά που δε θα ήταν απαραίτητα αυτό που οπτούδα με τη στενή έννοια.

Για να πω την αλήθεια, δεν ήξερα αν ήθελα να τον διώξω. Είχα αρχίσει να συνηθίζω τη ζωή μαζί του. Επιπλέον τα χρήματα που είχαν καταθέσει οι γονείς μου στον τραπεζικό λογαριασμό μου άρχισαν να τελειώνουν. Ήταν ανακούφιση να πληρώνει ο Ιάσωνας το μισό ενοίκιο.

Σίγουρα ο πατέρας μου δε θα είχε καμιά αντίρρηση να με βοηθήσει κι άλλο οικονομικά. Όποτε με ρωτούσε όμως του έλεγα πως δεν αντιμετώπιζα κανένα πρόβλημα. Ήξερε πως μετέφραζα συγγράμματα οικονομικών επιστημών, πως κέρδιζα κάποια χρήματα. Δεν ήθελα να τον επιβαρύνω περισσότερο. Είχε ξοδέψει πολλά χρήματα για μένα. Από την πρώτη στιγμή που έφυγα από την

Κάλυμνο, τον τόπο που γεννήθηκα και μεγάλωσα, κι ήρθα στην Αθήνα για να σπουδάσω στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο, δεν είχε σταματήσει να με βοηθάει. Πλήρωνε το νοίκι του μικρού διαμερίσματός μου κάπου στην Κυψέλη κι όταν απέκτησα το πτυχίο μου πλήρωσε ακόμα και τα έξοδα για το μεταπτυχιακό μου, σε ένα από τα πανεπιστήμια της Αγγλίας. Τροφοδοτούσε ασταμάτητα τον λογαριασμό μου στην τράπεζα.

Όταν τελείωσα τις σπουδές μου στο εξωτερικό, αποφάσισα να μείνω μακριά από το κέντρο. Διάλεξα τα βόρεια προάστια. Νοίκιασα ένα διαμέρισμα με δύο υπνοδωμάτια στο Μαρούσι, κοντά στο Ολυμπιακό Στάδιο, πιστεύοντας πως θα έβρισκα γρήγορα δουλειά. Έκανα λάθος.

Κι οι μέρες κυλούσαν παρέα με τον Ιάσονα, τα τρεξίματά μου και την αγωνία μου για την αναζήτηση εργασίας.

Δεν είχα πρόθεση να πάω διακοπές. Δε συμβιβάζονται η χαλάρωση κι η ανεμελιά με την ανεργία.

Όμως ο Ιάσοντας επέμενε.

«Δέκα μέρες δε σε βγάζουν και τόσο πολύ από τον προϋπολογισμό σου, μωράκι μου», μου έλεγε και μου ξανάλεγε, μέχρι που με έπεισε.

Δε μετάνιωσα που ακολούθησα τελικά τη συμβουλή του. Ξάπλωνα στην αμμουδιά κι έβγαζα από το μυαλό μου τα προβλήματα της πρωτεύουσας. Γνώριζα στον Ιάσονα κάθε γωνιά του νησιού που αγαπούσα. Από τις πρώτες κιόλας στιγμές μας στο νησί βουτήξαμε στην ηρεμία, στη γαλήνη, στη διασκέδαση. Σεργιανίσαμε στο ιστορικό κέντρο της πόλης, τους αρχαιολογικούς χώρους, τη Δημοτική Αγορά.

Η Κως θυμίζει απέραντο αρχαιολογικό πάρκο. Αρχαία μνημεία κι αρχαιολογικοί χώροι βρίσκονται διάσπαρτα παντού, όπου κι αν στρέψεις το βλέμμα σου, γίνονται ένα με το γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας.

Περιπλανηθήκαμε στο μεσαιωνικό περιβάλλον του κάστρου των Ιπποτών, περπατήσαμε στην παλιά πόλη, απολαύσαμε μι-

κρασιατικές γεύσεις στο Πλατάνι ή Κερμετέ, την παλιά τουρκική συνοικία του νησιού. Επισκεφτήκαμε το Ασκληπιείο, το πιο φημισμένο μνημείο της Κω, που βρίσκεται τρία χιλιόμετρα έξω από την πόλη. Απλώνεται στις πλαγιές ενός λόφου, είναι πνιγμένο στα δέντρα κι έχει απίστευτη θέα προς τα μικρασιατικά παράλια. Εκεί αναπτύχθηκε η επιστημονική ιατρική, χάρη στη σχολή που είχε ιδρύσει στο νησί ο Ιπποκράτης, ο σημαντικότερος εκπρόσωπος της ιατρικής στην αρχαιότητα. Θαυμάσαμε ακόμα και τον Πλάτανο στην πόλη της Κω, ένα από τα γηραιότερα δέντρα του κόσμου, πλουτίζαμε καθημερινά τις εμπειρίες μας.

Το πρωί της τρίτης ημέρας των διακοπών μας κι ενώ ετοιμαζόμασταν να πάμε εκδρομή στην Κέφαλο, ένα από τα πιο εντυπωσιακά μέρη του νησιού, με απέραντες αμμουδιές πλημμυρισμένες χρυσαφένια άμμο, χτύπησε το κινητό μου.

«Την κυρία Στέλλα Δαμιανού, παρακαλώ», είπε ένας άντρας με επίσημη υπηρεσιακή φωνή.

Ήταν από μια ιδιωτική τράπεζα όπου είχα κάνει αίτηση για δουλειά. Με καλούσαν για συνέντευξη. Πλησίαζε Δεκαπενταύγουστος. Ήταν δυνατόν να γίνουνται συνεντεύξεις τέτοια εποχή; Όμως δεν μπορούσα να αρνηθώ. Έπρεπε να πάω, έπρεπε.

Όταν ακούμπησα το κινητό στο κομοδίνο, δίπλα στο διπλό κρεβάτι, ο Ιάσοντας με κοίταξε έκπληκτος.

«Δεν το πιστεύω! Είσαι με τα καλά σου; Άκουσα καλά; Του είπες πως θα πας; Αύριο; Απίστευτο! Μα, μωράκι μου, οι διακοπές μας...»

Τον αγκάλιασα.

«Μην ανησυχείς. Μια μέρα μόνο θα λείψω. Θα φύγω σήμερα το απόγευμα με το αεροπλάνο. Θέσεις για την Αθήνα θα υπάρχουν. Ελπίζω να τα καταφέρω να γυρίσω αύριο το βράδυ».

Δε με πίστεψε, αλλά ευτυχώς δε μου έφερε αντίρρηση.

Πριν ξεκινήσουμε για την Κέφαλο, περάσαμε από ένα ταξιδιωτικό γραφείο. Βρήκα αμέσως εισιτήριο για την Αθήνα. Ο πράκτορας όμως με απογοήτευσε για τον γυρισμό.

«Τα εισιτήρια από Αθήνα για Κω είναι ανάρπαστα. Είναι κλεισμένα εδώ και μήνες. Θα βάλω το όνομά σας στη λίστα αναμονής. Εύχομαι να είστε τυχερή. Μην ανησυχείτε και μην ξεχνάτε πως μπορείτε να επιστρέψετε με το πλοίο της γραμμής», μου είπε.

Δε με παρηγόρησε.

Του έδωσα τον αριθμό του κινητού μου για να με ενημερώσει αν βρισκόταν κάποια θέση. Πρώτη μου προτεραιότητα ήταν να φύγω από το νησί. Να βρεθώ το πρωί στη συνέντευξη, να προσπαθήσω να πιάσω δουλειά. Όλα τα υπόλοιπα ήταν δευτερεύοντα. Στο κάτω κάτω, θα μπορούσα να επιστρέψω με το πλοίο, κι ας χρειαζόμουν κοντά δώδεκα ώρες. Αν ήταν να βρω δουλειά, θα επέστρεφα ακόμα και κωπηλατώντας από τον Πειραιά στην Κω!

Δεν ανέφερα στον Ιάσονα τη δυσκολία με το εισιτήριο του γυρισμού. Είχε αρχίσει να γκρινιάζει πως κατέστρεφα τις διακοπές του, πως κοιτούσα μόνο τον εαυτό μου.

Φτάσαμε στο μέρος που είχαμε προγραμματίσει χαμένοι στις σκέψεις μας. Λίγο πριν από την Κέφαλο στρίψαμε και κατηφορίσαμε στην πανέμορφη παραλία του Αγίου Στεφάνου.

Στην Κω υπάρχει ένα πλήθος από παλαιοχριστιανικές βασιλικές. Απ' όσες έφερε στο φως η αρχαιολογική σκαπάνη, η βασιλική του Αγίου Στεφάνου είναι η μεγαλοπρεπέστατη, η πιο άρτια διατηρημένη. Πρόκειται για σύμπλεγμα δύο βασιλικών, που είναι χτισμένες πάνω σε βράχο. Βρίσκονται στην παραλία, απέναντι από τη νησίδα Καστρί, που θυμίζει οχυρό, πάνω στην οποία δεσπόζει το γραφικό γαλάζιο ξωκλήσι του Αγίου Νικολάου. Όλα μαζί ορίζουν το τοπίο, συνθέτουν ένα παραμυθένιο σκηνικό.

Οι κίονες της βασιλικής του Αγίου Στεφάνου είναι από λευκό μάρμαρο κι έχουν ιωνικά κιονόκρανα. Διατηρούνται ακόμα σε καλή κατάσταση, λούζονται αιώνες τώρα από το φως του ήλιου. Τα ψηφιδωτά του ναού, παγόνια κι αετοί, είναι σκεπασμένα για να προστατεύονται από τις καιρικές συνθήκες. Μετρούν χρόνια και στιγμές, μαρτυρούν παλιά, ξεχασμένα μεγαλεία.

Τον κλειστό κόλπο του Αγίου Στεφάνου διασχίζουν άπειρα

κρίς κραφτ που τραβούν κολυμβητές και τους βοηθούν να απογειωθούν ψηλά στον αέρα με τα πολύχρωμα αλεξίπτωτά τους. Κι η μία εποχή σμίγει με την άλλη κι όλα φαντάζουν πανέμορφα.

Παρ' όλη την απίστευτη ομορφιά γύρω μας όμως, ο Ιάσοντας συνέχιζε να είναι μουτρωμένος. Δεν μπορούσε να δεχτεί πως δεν ήταν το κέντρο του κόσμου. Δεν ήταν άνεργος, δεν κατάφερνε να συμμαριστεί το άγχος μου.

Δε μιλούσαμε και πολύ.

Κρυφοκοίταζα την ώρα. Ήξερα πως δεν είχα πολύ χρόνο στη διάθεσή μου. Έπρεπε να επιστρέψουμε στην πόλη της Κω, στο ξενοδοχείο, και μετά να ξεκινήσω για την Αντιμάχεια όπου βρίσκεται το αεροδρόμιο. Η πτήση μου για την Αθήνα ήταν προγραμματισμένη για τις τέσσερις το απόγευμα.

Κολυπήσαμε στα καταπράσινα νερά, φτάσαμε ως την απέναντι νησίδα, κάναμε ηλιοθεραπεία, επισκεφτήκαμε τον ναό, τραβήξαμε φωτογραφίες.

Στη μία ο Ιάσοντας παραπονέθηκε πως πεινούσε.

«Με το πρακτορείο σου δεν προλάβαμε ούτε πρωινό να φάμε. Το ξέχασες;» μου παραπονέθηκε.

Περπατήσαμε λίγο πιο πάνω από την παραλία με την κατάνυκτη άμμο. Πίσω από κάτι ψηλές καλαμιές ξεπρόβαλε μια ταβέρνα. Είχε τραπέζια και ψάθινες καρέκλες βαμμένες με ένα βαθύ μπλε χρώμα. Ήταν τόσο ειδυλλιακά.

Το στομάχι μου με έσφιγγε από την ανυπομονησία, δεν μπορούσα να καταπιώ μπουκιά. Αυτό που επιθυμούσα ήταν να βρεθώ όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στην Αθήνα, να τα καταφέρω στη συνέντευξη. Δεν μπορούσα όμως να χαλάσω το χατίρι του Ιάσωνα.

Παρήγγειλε φρέσκα ψάρια. Προσπάθησα να σταματήσω να παίρνω αγχωμένες ανάσες κι ανάγκασα τον εαυτό μου να ηρεμήσει και να χαμογελάσει.

Ξαφνικά χαμογέλασε κι ο Ιάσοντας. Με κοίταξε με ένα χαζοχαρούμενο ύφος. Παραξενεύτηκα. Εκείνη τη στιγμή το γκαρσό-

νι ακούμπησε στο τραπέζι μας δυο παγωμένες μπίρες. Δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί, όταν ο Ιάσονας έσκυψε και με φίλησε στα πεταχτά.

«Δε θα πιεις ακόμα. Εντάξει;» μουρμούρισε.

«Μα διψάω», του παραπονέθηκα, χαρούμενη που ξεπέρασε τον εκνευρισμό του.

«Κι εγώ διψάω για σένα, μωρό μου. Και θέλω να υψώσουμε τα ποτήρια μας στην ευτυχία μας», μου είπε με πάθος.

Ύστερα έσκυψε κι έβγαλε ένα μικρό βελουδένιο κουτάκι μέσα από την τσάντα του μπάνιου.

Ένα κουτάκι για κοσμήματα!

Τα έχασα. Όχι, Θεέ μου! Δεν ήταν δυνατόν!

«Ήθελα να σου κάνω έκπληξη σήμερα το βράδυ κάτω από το φως του φεγγαριού», άρχισε να μου λέει. «Αλλά αποφάσισες να με αφήσεις μόνο μου, κι έτσι, για να σε τιμωρήσω, θα σου κάνω κι εγώ την πρότασή μου εδώ».

«Πρόταση; Ποια πρόταση; Ιάσωνα, τι... τι εννοείς;» τον ρώτησα, ενώ η καρδιά μου άρχισε να βροντοχτυπάει μέσα στο στήθος μου.

«Στέλλα; Μωράκι μου; Θα ήθελες να γίνεις γυναίκα μου;» με ρώτησε κι άνοιξε το κουτάκι.

Αντίκρισα ένα πανέμορφο δαχτυλίδι που άστραφτε. Ήταν ολόχρυσο, με ένα καταγάλανο τοπάζι, στο χρώμα της θάλασσας.

Μου κόπηκε η ανάσα.

Με τον Ιάσωνα γνωριζόμασταν δύο μήνες περίπου. Είχε εισβάλλει με φόρα στη ζωή μου. Του το είχα επιτρέψει, αλλά...

Αλλά όλα έχουν και τα όριά τους.

Όλα είχαν συμβεί τόσο γρήγορα και απρόσμενα. Δεν είχα προλάβει να τον γνωρίσω, να καταλάβω τον αληθινό του χαρακτήρα. Δεν είχα αποφασίσει αν ήθελα να περάσω μαζί του ολόκληρη τη ζωή μου. Από τη στιγμή που γνωριστήκαμε στην έκθεση βιβλίου και μπήκε με το έτσι θέλω στην καθημερινότητά μου, γίναμε αχώριστοι.

Κοιτούσα το δαχτυλίδι σαν χαζή. Δεν ήξερα τι να κάνω. Από τη μια, μου ερχόταν να ουρλιάξω από χαρά, κι από την άλλη, να το βάλω στα πόδια.

Μα γιατί;

Γιατί θέλησε να χαλάσει με μια του κίνηση ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχαμε; Γιατί βιαζόταν τόσο πολύ;

«Στέλλα; Στέλλα μου;» ψιθύρισε και προσπάθησε να φορέσει το δαχτυλίδι στο αριστερό μου χέρι.

Το τοπάζι έλαμπε ακόμα περισσότερο. Τραβήχτηκα. Έκρυψα στα βιαστικά τα χέρια μου κάτω από το τραπέζι.

«Εγώ... εγώ δεν ξέρω...» ψέλλισα.

Δεν ξέρω τίποτα για σένα, ήθελα να του πω. Αλλά δεν τόλμησα.

Πραγματικά δεν ήξερα τίποτα για κείνον. Πώς είναι δυνατόν να παντρευτείς έναν άγνωστο; Δε μου είχε αναφέρει το παραμικρό για τον εαυτό του, την οικογένειά του, τα πιστεύω του. Μονάχα πως είχε κλείσει τα τριάντα του χρόνια. Κι ούτε είχαμε συζητήσει ποτέ το κοινό μας μέλλον. Δε μου είχε περάσει από το μυαλό. Για να λέω την αλήθεια, ούτε κι εγώ του είχα ανοίξει την καρδιά μου. Ήταν πολύ νωρίς. Είχα αναφέρει μόνο πως η οικογένειά μου μένει τους περισσότερους μήνες στο νησί που γεννήθηκα, στην Κάλυμνο. Τίποτα περισσότερο. Δεν του είχα πει καν πως έχω μια αδελφή.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε ξαφνικά και με έβγαλε από τις σκέψεις μου.

Έριξα το βλέμμα μου πάνω του. Με κοιτούσε κι εκείνος με ένα βλοσυρό ύφος. Μια φωνή μέσα μου τσίριξε να το βάλω στα πόδια. Να αρχίσω να τρέχω και να σταματήσω όταν σιγουρευτώ πως έχω ξεφύγει από αυτό τον άντρα. Την ήξερα καλά εκείνη τη φωνή. Ήταν η ίδια που με προειδοποίησε να μην του δώσω το κινητό μου όταν πρωτογνωριστήκαμε, όταν μου το ζήτησε.

Ξεροκατάπια.

«Ιάσωνα, με έκανες να τα χάσω. Αλήθεια σου λέω», μουρμούρισα.

Αλλάξε ύφος μεμιάς.

«Γιατί, βρε χαζούλικο;» μου είπε τρυφερά, κρατώντας ακόμα μετέωρο το δαχτυλίδι. «Άλλη γυναίκα στη θέση σου θα πετούσε τώρα στα ουράνια. Εγώ, μωρό μου, θέλω να κάνω γρήγορα οικογένεια. Θέλω δυο τρία παιδιά. Από την πρώτη στιγμή που σε είδα κατάλαβα πως εσύ είσαι η γυναίκα που επιθυμώ να γεννήσει τα παιδιά μου, εσύ είσαι...»

Συνέχισε να μιλάει και να μου αραδιάζει τις επιθυμίες του. Τα λόγια του όμως με έκαναν να τρέμω ολόκληρη κι όχι να πετάω στα ουράνια, όπως επιθυμούσε.

Ήταν τρελός;

Έπρεπε να του αρνηθώ. Και γρήγορα μάλιστα. Είχα μόλις κλείσει τα είκοσι πέντε μου χρόνια. Δε σκεφτόμουν ακόμα τον γάμο. Τα αγαπούσα τα παιδιά. Κάπως, κάποτε θα έκανα κι εγώ μια οικογένεια. Αλλά τώρα; Όχι, όχι! Με τίποτα.

Έπρεπε να βρω μια καλή, μια σταθερή δουλειά. Έπρεπε να γνωρίσω τον άντρα των ονείρων μου. Και δεν ήμουν σίγουρη αν ο Ιάσοντας ήταν ο άνθρωπος με τον οποίο ήθελα να ζήσω. Ίσα που με γνώριζε. Πώς ήταν δυνατόν να πιστεύει πως ήμουν η γυναίκα που ήθελε να παντρευτεί και να κάνει μαζί της δυο τρία παιδιά; «Δε... δε θέλω να παντρευτώ ακόμα», μου ξέφυγε.

Σταμάτησε απότομα να μιλάει. Χλώμιασε.

«Τι εννοείς;»

«Δεν εννοώ τίποτα, Ιάσωνα. Σ' ευχαριστώ για το δαχτυλίδι, για την πρόταση, για όλα. Σ' ευχαριστώ πολύ, αλλά...»

«Αλλά δε θέλεις να με παντρευτείς. Έτσι δεν είναι;» με διέκοψε.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο».

«Είπες, πώς δεν είπες», μουρμούρισε θυμωμένος.

«Μ' αγαπάς;» τον ρώτησα ξαφνικά.

Ανόητη ήταν η ερώτησή μου. Μετάνιωσα, αλλά ήταν αργά.

«Ναι. Σ' αγαπώ».

Χαμογέλασα.

Μ' αγαπούσε; Πώς μπορείς να αγαπήσεις έναν άνθρωπο χωρίς να τον γνωρίζεις; Προτιμούσα χίλιες φορές να μου έλεγε πως με ποθούσε, πως με ήθελε, πως ήταν ερωτευμένος μαζί μου.

Το είχε σκεφτεί καλά όταν ξεστόμισε αυτό το τόσο πολύτιμο ρήμα; Έφταιγε ο ενθουσιασμός του; Η επιπολαιότητά του;

«Άκου, Ιάσωνα. Για άλλη μια φορά θέλω να σ' ευχαριστήσω για την πρότασή σου. Με τιμάει. Αλήθεια σου λέω. Αλλά, αγόρι μου, είναι νωρίς. Πολύ νωρίς. Πριν αποφασίσουμε να παντρευτούμε, πρέπει να είμαστε σίγουροι πως δεν κάνουμε λάθος. Γνωρίζομαστε τόσο λίγο. Δε συμπληρώσαμε καλά καλά δυο μήνες σχέσης. Πώς είσαι βέβαιος ότι είμαι η γυναίκα των ονείρων σου, πως δεν κάνεις λάθος;»

«Τουλάχιστον μετράς τις ημέρες που είμαστε μαζί. Κάτι είναι κι αυτό», μουρμούρισε απογοητευμένος.

«Ναι, κάτι είναι», είπα.

Γιατί δεν ήξερα τι άλλο να πω.

Δε μίλησε. Άρπαξε το κουτάκι από το τραπέζι, έβαλε μέσα το δαχτυλίδι και το έριξε απότομα μέσα στην τσάντα του μπάνιου.

«Δε θέλω να πας στην Αθήνα», είπε, αλλάζοντας ξαφνικά κουβέντα.

Τα έχασα.

«Και τι σχέση έχει αυτό με την πρόταση που μου έκανες;» τον ρώτησα.

Ήμουν τόσο περίεργη να ακούσω την απάντησή του.

«Αυτό το δαχτυλίδι το αγόρασα στην Αθήνα. Ήθελα να σ' το χαρίσω στην επέτειο των δύο μηνών μας. Για να το φορέσεις στο δάχτυλό σου με καμάρι, για να είσαι κι επίσημα το κορίτσι το δικό μου. Αλλά...»

«Αλλά μόλις άκουσες πως πρέπει να φύγω για λίγο σκέφτηκες να μου κάνεις πρόταση γάμου. Γιατί; Για να μην προλάβω το αεροπλάνο, έτσι δεν είναι;» τον διέκοψα.

«Έτσι κι αλλιώς θα παντρευτούμε. Δε θα παντρευτούμε; Τι τώρα, τι αργότερα; Γιατί λοιπόν κάνεις τόση φασαρία, γιατί

κώλυσιεργείς;» με ρώτησε με απόλυτη σιγουριά στη φωνή του.

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη με όσα μου είπε. Δεν ήξερα αν έπρεπε να γελάσω ή να θυμώσω.

Σηκώθηκα απότομα όρθια.

«Κάνε μου τη χάρη και πες στον κύριο που έχει την ταβέρνα ότι τελικά δε θα φάμε. Πες του, αν έχεις την καλοσύνη, να μας κάνει τον λογαριασμό και... θα σε περιμένω στο αυτοκίνητο», είπα κι έφυγα από το τραπέζι.

Μπήκα τρέχοντας στο αυτοκίνητο κι έκλεισα την πόρτα με δύναμη. Ήθελα σαν τρελή να κάτσω στη θέση του οδηγού και να εξαφανιστώ, να τον αφήσω μόνο του. Για να ψάξει να βρει κάποια άλλη γυναίκα να αγαπήσει σε δύο μήνες και να της ζητήσει να γίνει η μητέρα των παιδιών του.

Όταν τελικά κάθισε δίπλα μου κι έβαλε μπροστά τη μηχανή, είχε αλλάξει στάση. Ήταν όλο γλύκες. Παρόλο που είχε μείνει νησιτικός, παρόλο που θα τον άφηνα μόνο του σε λίγες ώρες. Δεν είπε κουβέντα για το δαχτυλίδι και την πρόταση γάμου που αρνήθηκα. Όσο χρειάστηκε για να φτάσουμε στο ξενοδοχείο μας ούτε κι εγώ είπα λέξη για τον πρώτο μας «καβγά».

Τον άφησα να μιλάει μόνος του, να λέει ό,τι του κατέβαινε στο κεφάλι.

Γρήγορα όμως ηρέμησα κι άρχισα να νιώθω τύψεις. Δε μου κάνουν και κάθε μέρα πρόταση γάμου. Δε μου προσφέρουν πανάκριβα δαχτυλίδια με τοπάτζια. Και, στο κάτω κάτω, δεν ήθελε να με βλάψει. Γυναίκα του ήθελε να με κάνει.

Χαμογέλασα.

Τον κοιτούσα που οδηγούσε, άκουγα όλα όσα έλεγε για κάποιο ταξίδι του στη Ρόδο και για το πόσο του τη θύμιζε η Κως και σκεφτόμουν πόσο παράξενοι είναι οι άνθρωποι.

Τι σκεφτόταν άραγε εκείνος για μένα; Πως ήμουν κάποια στριμμένη που θέλει να γίνεται πάντα το δικό της; Πως δεν ήξερα τι ήθελα στη ζωή μου;

Η πιο στενή μου φίλη, η Έλενα, θα ξεκαρδιζόταν στα γέλια

αν μάθαινε τι μου είχε συμβεί σήμερα. Εκείνη την εποχή έκανε τον γύρο της Ισπανίας παρέα με το αγόρι της. Είχαν σχέση δύο χρόνια κι ακόμη δεν είχαν κάνει κουβέντα για γάμο. Έλειπαν καιρό τώρα, είχαν αποφασίσει να γυρίσουν πολλές χώρες της Ευρώπης με το τρένο, μέχρι να τους τελειώσουν τα λεφτά. Η Έλενα δεν ήξερε πως είχα κι εγώ δεσμό. Κάτι λίγα της είχα πει πριν φύγει. Πως είχα γνωρίσει έναν τύπο, πως είχα αρχίσει να βγαίνω μαζί του. Πού να της ανέφερα πως θα τον παντρευόμουν κιόλας!

Όταν τελικά φτάσαμε στο ξενοδοχείο και κλείσαμε την πόρτα του δωματίου μας, ο Ιάσονας με αγκάλιασε παθιασμένα.

«Συγγνώμη», μου είπε.

«Δε χρειάζεται να μου ζητάς συγγνώμη», ψιθύρισα. «Απλά να παραδεχτείς πως η πρόταση που μου έκανες ήταν κάπως πρόωρη και...»

Δε με άφησε να συνεχίσω. Μου έκλεισε το στόμα με ένα φιλή, με έπιασε από το χέρι και με οδήγησε στο ντους.

Κάναμε βιαστικά έρωτα κάτω από το δροσερό νερό. Ήταν τόσο παθιασμένος. Σαν να ήθελε να με κάνει να τον συγχωρήσω για τη βιασύνη του, να μου αποδείξει πως σήμαινα πολλά για εκείνον. Αισθάνθηκα επιθυμητή, σπουδαία. Όπως νιώθουν όλες οι γυναίκες όταν ένας άντρας λιώνει για χάρη τους. Απόλαυσα στ' αλήθεια το σμίξιμό μας.

Δε με άφησε να τηλεφωνήσω για ταξί. Με πήγε ο ίδιος στην Αντιμάχεια, στο αεροδρόμιο της Κω, και δε σταμάτησε να με φιλάει με πάθος και να με χαϊδεύει τρυφερά, μέχρι που ανήγγειλαν την πτήση μου.

«Μην κάνεις έτσι, Ιάσωνα. Δε φεύγω για πάντα. Θα με ξαναδείς, πίστεψέ με. Αυτό που θέλω είναι να μου ευχηθείς καλή επιτυχία με τη συνέντευξη. Και να ξέρεις πως θα βρεθώ γρήγορα και πάλι κοντά σου», του είπα.

«Στέλλα μου, μωρό μου, δε θέλω να σε χάσω», μου ψιθύρισε και με χαϊδεψε για άλλη μια φορά.

«Μα τι σε έπιασε έτσι ξαφνικά; Τι είναι αυτά που λες; Δε... δε θα με χάσεις», του απάντησα παραξενεμένη.

«Δε θέλω να σε χάσω και δε θα σε χάσω ποτέ!» φώναξε, τονίζοντας μία μία τις λέξεις, τη στιγμή που απομακρυνόμουν από κοντά του.

Τα τελευταία του λόγια στριφογύριζαν ακόμα μέσα στο κεφάλι μου όταν κάθισα στη θέση μου στο αεροπλάνο.

Έπρεπε να χαρώ με αυτά τα λόγια.

Δεν έπρεπε;

Γιατί όμως αντηχούσαν μέσα μου σαν απειλή;

Είναι απαίσιο να σου καταστρέφουν τις λίγες, ελάχιστες διακοπές σου, να σε αναγκάζουν να γυρίσεις μες στον Αύγουστο στην Αθήνα, σε μια πόλη έρημη, που σε κάνει να σκέφτεσαι πως όλοι οι κάτοικοί της την έχουν εγκαταλείψει, βρίσκονται σε κάποια ακρογιαλιά και χαλαρώνουν στον ήλιο.

Θέλεις δε θέλεις, ζηλεύεις.

Όμως είχα έναν στόχο που έπρεπε να κατακτήσω. Ο γυρισμός μου στην πρωτεύουσα σήμαινε κάτι σημαντικό για μένα. Παρ' όλα αυτά, ένιωθα παράξενα το βράδυ στο σπίτι μου.

Πολλή ησυχία, πολλή μοναξιά, πολλή ζέστη.

Είχα καιρό να μείνω μόνη, αποζητούσα τον Ιάσονα κι αυτό με έκανε να καταλάβω πως σιγά σιγά γινόταν κομμάτι του εαυτού μου. Μόλις συμμαζεύτηκα λίγο κι απόλαυσα ένα δροσερό ντους, δεν άντεξα άλλο. Τον πήρα στο κινητό του.

«Χουζουρεύω στο κρεβάτι μας όπως ακριβώς μου πρότεινες, μωρό μου, και σε σκέφτομαι», μου είπε και χασμουρήθηκε, κάνοντάς με άλλη μια φορά εκείνη την ημέρα να νιώσω τύψεις.

«Κράτα το ζεστό μέχρι να επιστρέψω», του απάντησα όσο πιο παθιασμένα μπορούσα.

«Ξέρεις τι θα κάνω αύριο το πρωί μέχρι να έρθεις και πάλι κοντά μου;» μουρμούρισε.

«Ξέρω. Θα απολαύσεις το πρωινό σου, γιατί εγώ δε σε αφήνω να το ευχαριστηθείς», του είπα γελώντας.

«Όχι. Δεν είμαι τόσο εγωιστής όσο πιστεύεις. Θα ψάξω να βρω μια γωνιά της Κω που δεν έχει ανακαλύψει μέχρι τώρα το μωρό μου, για να το εντυπωσιάσω. Για να το κάνω να ξετρελαθεί από τη χαρά του», μου απάντησε.

Τα λόγια του ήταν πραγματική έκπληξη για μένα. Δεν ήξερα αν έλεγε αλήθεια, αν θα προσπαθούσε να ανακαλύψει κάποιον ανεξερεύνητο μέρος για να με κάνει να χαρώ. Ήταν η πρώτη φορά όμως που σκέφτηκε κάτι για χάρη μου. Εκτός φυσικά από την πρόταση γάμου, που με είχε μπερδέψει τόσο πολύ. Μια τη σκεφτόμουν αρνητικά και μια θετικά.

Η πρώτη φορά που είχε ενδιαφερθεί πραγματικά για τις δικές μου ανάγκες.

Είχα αρχίσει σιγά σιγά να συνειδητοποιώ πως ήμουν στ' αλήθεια το κορίτσι του. Και δεν μπορώ να πω ότι δε μου άρεσε.

Ίσως έφταιγα εγώ για όσα ανάποδα σκεφτόμουν για τον Ιάσωνα.

Ίσως έφταιγε ο ανεξάρτητος χαρακτήρας μου. Μπορεί να φοβόμουν να δεσμευτώ. Μπορεί και να προσπαθούσα ασυνείδητα να τον βγάλω σκάρτο. Για να μη μου στερήσει την ελευθερία μου. Ναι, είχα ανάγκη μια σχέση, αλλά εκείνο το «για πάντα μαζί» με τρομάζε.

Δε διστάζω να παραδεχτώ πως έχω διαβάσει πολλά βιβλία ψυχολογίας. Η βιβλιοθήκη μου είναι γεμάτη. Κάποια στιγμή σταμάτησα απότομα να ασχολούμαι μαζί τους. Γιατί κατάλαβα πως έψαχνα απεγνωσμένα να βρω τι έκρυβαν οι άνθρωποι πίσω από τα λόγια τους. Συνήθιζα να τους κατατάσσω όλους σε κατηγορίες και να στενοχωριέμαι με το παραμικρό. Είχα πάθει κάτι σαν ψύχωση με τον Φρόιντ, τον Γιουνγκ, την Κλάιν, τον Φρομ. Αν δεν έχεις σπουδάσει όμως το αντικείμενο, μπερδεύεσαι. Και όλα γίνονται ένα κουβάρι μέσα σου.

«Σ' ευχαριστώ, Ιάσωνά μου. Μου άρεσε πολύ αυτό που μου είπες και, ναι, θα ήθελα να ανακαλύψεις για χάρη μου ένα καινούργιο μέρος στην Κω», του απάντησα.

Και το εννοούσα.

Ενθουσιάστηκε. Μέχρι να κοιμηθώ, κατάκοπη από το ταξίδι, μου έστειλε καμιά δεκαριά μηνύματα στο κινητό μου. «Μου λείπεις», έγραφε. «Σε θέλω», «Βαριέμαι μόνος μου», «Τι θα ήθελες να σου κάνω τώρα;» κι ένα σωρό άλλα.

Του απάντησα. Σε όλα.

Στο τελευταίο μήνυμά του όμως δεν άντεξα άλλο.

«Να μου ευχηθείς να τα πάω καλά αύριο στη συνέντευξη, φυσικά. Είναι πολύ σημαντικό για μένα», του έγραψα.

Για άλλη μια φορά εκείνη η παράξενη φωνή μες στο μυαλό μου άρχισε να μου φωνάζει πως σκεφτόταν μονάχα τον εαυτό του και την καλοπέρασή του. Αναστέναξα και προσπάθησα να σταματήσω να σκέφτομαι.

Έκλεισα το φως.

Ξύπνησα χαράματα. Πρώτη μου δουλειά να συμμαζέψω τα σγουρά φουντωτά μαλλιά μου, που τον τελευταίο καιρό είχα κόψει αρκετά κοντά. Ήθελα να εμφανιστώ στη συνέντευξη σαν μια αξιοπρεπής οικονομολόγος που επιθυμεί να δουλέψει στην τράπεζα. Το αλάτι της θάλασσας κι ο ήλιος είχαν αgridέψει την αφάνα μου. Όμως κατάφερα να τη δαμάσω. Βάφτηκα ελαφρά, φόρεσα ένα καλοκαιρινό ταγέρ, περπάτησα ως την Κηφισίας και πήρα το λεωφορείο. Η τράπεζα βρισκόταν στην αρχή της λεωφόρου Αλεξάνδρας, στους Αμπελόκηπους.

Όταν έφτασα, έτρεμα ολόκληρη από το άγχος. Πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπάθησα να βρω την αυτοκυριαρχία μου και μπήκα μέσα στο κατάστημα.

Η συνέντευξη δεν κράτησε πολλή ώρα, ο κύριος που μου συστήθηκε ως διευθυντής προσωπικού ήταν ευγενικός και καλοσυνάτος, οι ερωτήσεις του συνηθισμένες. Εντυπωσιάστηκε από τον βαθμό του πτυχίου μου και το μεταπτυχιακό μου. Είχα τελειώσει ανάμεσα στους πρώτους το Οικονομικό Πανεπιστήμιο κι είχα αποκτήσει μάλιστα στα χρηματοοικονομικά σε ένα ονομαστό πανεπιστήμιο της Αγγλίας. Λίγο πριν φύγω, μου εξήγη-

σε πως θα έβλεπε κι άλλους υποψήφιους και θα με ειδοποιούσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Όταν βγήκα έξω από την τράπεζα, τηλεφώνησα στον πράκτορα που γνώρισα στην Κω. Δυστυχώς με απογοήτευσε.

«Αν βιάζεστε, θα σας συμβούλευα να πάτε στο αεροδρόμιο και να περιμένετε. Είστε η πρώτη στη λίστα αναμονής για τη σημερινή πτήση. Αλλιώς να ξέρετε πως υπάρχει μία κενή θέση, αλλά ύστερα από δύο μέρες. Να σας την κρατήσω;» με ρώτησε.

«Όχι, θα πρέπει να γυρίσω στο νησί το συντομότερο δυνατόν», του απάντησα.

Αποφάσισα να επιστρέψω με το πλοίο. Θα πήγαινα στον Πειραιά με το τρένο και θα επιβιβαζόμουν στο πρώτο πλοίο που θα αναχωρούσε για τα Δωδεκάνησα. Αύριο το πρωί θα βρισκόμουν και πάλι πίσω στην Κω. Ακόμα κι αν δεν υπήρχε διαθέσιμη καμπίνα, θα περνούσα τη νύχτα στο κατάστρωμα. Θα αγνάβνευα τα αστέρια, θα ανέπνεα το θαλασσινό αεράκι. Άξιζε και με το παραπάνω να ταλαιπωρηθώ λιγάκι για τη δουλειά που ήλπιζα να κερδίσω.

Μόλις γύρισα σπίτι, τηλεφώνησα στον Ιάσονα. Όταν του εξήγησα την κατάσταση, έγινε έξαλλος.

«Είμαι ηλίθια! Αλήθεια σ' το λέω. Γιατί πίστευα ότι θα χαιρόσουν που τα πήγα τόσο καλά στη συνέντευξη», του φώναξα θυμωμένα. «Αντί για σήμερα το απόγευμα θα είμαι κοντά σου αύριο το πρωί. Δεν έγινε και τίποτα. Περίμενα να μου συμπαρασταθείς. Δεν ξέρεις τι σημαίνει να μην έχεις δουλειά, δεν ξέρεις. Κι εσύ δε μου ευχήθηκες ούτε ένα “με το καλό”. Το μόνο που σε ένοιαζε, το μόνο που σε νοιάζει είναι ο εαυτούλης σου».

«Δεν έπρεπε να σ' αφήσω να φύγεις», μου είπε βλοσυρά και μου έκλεισε απότομα το τηλέφωνο.

Τα λόγια του με έκαναν να τα χάσω.

Δεν έπρεπε να με αφήσει να φύγω; Πώς τόλμησε να μου πει κάτι τέτοιο; Και τι εννοούσε; Μήπως αστειευόταν;

Όλη η χαρά της σημερινής μέρας διαλύθηκε μεμιάς. Ποιος

ήταν στο κάτω κάτω και μου μιλούσε έτσι; Για άλλη μια φορά με προβλημάτισε. Δεν ήξερα αν έπρεπε να τον βρώ ή να του ψιθυρίσω γλυκόλογα. Ήταν ποτέ δυνατόν να μη μου επιτρέψει να φύγω; Νόμιζε πως θα τον ρωτούσα; Πως θα έπαιρνα πρώτα την άδειά του; Ήμουν φυλακισμένη του; Το έπαιζε δικτάτορας; Μήπως θα ήταν καλύτερα για μένα να μη γυρίσω στην Κω και να τον ξεχάσω μια και καλή; Γιατί μου συμπεριφερόταν έτσι; Και τι έπρεπε να κάνω;

Τη στιγμή που πάλευαν μέσα μου ένα σωρό αντικρουόμενα συναισθήματα, χτύπησε το κινητό μου. Ήμουν σίγουρη πως ήταν ο Ιάσοντας. Ο Ιάσοντας που με πλήγωσε με τα λόγια του, έτοιμος να μου ζητήσει συγγνώμη, έτοιμος να μου εξηγήσει πως αστειευόταν.

Δεν ήταν όμως εκείνος. Ήταν ο πράκτορας.

«Κυρία Δαμιανού, τι να πω; Είστε απίστευτα τυχερή», με πληροφόρησε. «Μόλις ακυρώθηκε μια θέση κι αφού ήσασταν πρώτη στη λίστα αναμονής είναι δική σας. Πετάτε για Κω σε δύο ώρες!»

Τον ευχαρίστησα κι έκλεισα το τηλέφωνο. Ίσα που προλάβαινα να πάω στο αεροδρόμιο.

Ήθελα να πάω όμως;

Ξεντύθηκα κι έκανα ένα ντους στα γρήγορα για να συνέλθω. Γιατί στο καλό ήμουν τόσο ευαίσθητη; Γιατί στενοχωριόμουν με το παραμικρό; Σίγουρα ο Ιάσοντας δεν εννοούσε ό,τι μου είχε πει. Δεν έπρεπε να θυμώνω μαζί του κάθε φορά που ξεστόμιζε κάτι που μου φαινόταν παράξενο. Με ήθελε. Και το έδειχνε με χίλιους δυο τρόπους. Γιατί δεν άφηνα ελεύθερο τον εαυτό μου να χαρεί αυτό τον έρωτα, αυτή τη σχέση; Γιατί ανέλμα τα πάντα;

Έπρεπε, ήταν απόλυτη ανάγκη να χαλαρώσω.

Φόρεσα το τζιν μου κι ένα πουκάμισο, άρπαξα τη μικρή μου βαλίτσα και το πρώτο ταξί που βρήκα ελεύθερο στην Κηφισιάς και ξεκίνησα για το αεροδρόμιο.

Στον δρόμο για το «Ελευθέριος Βενιζέλος» μπήκα πολλές φορές στον πειρασμό να πάρω τηλέφωνο τον Ιάσωνα, να του πω

τα καλά νέα. Ετοιμαζόμουν να πατήσω το νούμερό του και μετά το μετάνιωνα.

Τελικά αποφάσισα να του κάνω κι εγώ μια έκπληξη, σαν κι αυτή που μου είχε υποσχεθεί εκείνος.

Θα έμπαινα στο δωμάτιό μας στο ξενοδοχείο χωρίς να με περιμένει. Θα τον έκανα να λάμψει από τη χαρά του. Ανυπομονούσα. Σε λίγο θα βουτούσα στα νερά του νησιού που αγαπούσα, στην αγκαλιά του άντρα που...

Ήταν πολύ νωρίς για να μιλήσω για τα συναισθήματά μου για εκείνον, αλλά γρήγορα, πολύ γρήγορα, θα ξεκαθάριζαν όλα μέσα μου. Ήμουν πάντως απίστευτα τυχερή, όπως μου είχε πει κι ο πράκτορας. Όχι για το εισιτήριο, φυσικά. Αλλά γιατί είχα πάει καλά στη συνέντευξη κι είχα κι έναν άντρα που με αγαπούσε και με περίμενε σε ένα πανέμορφο νησί, αγκαλιά με τις διακοπές μου.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και κοίταξα έξω. Οι δρόμοι ήταν σχεδόν άδειοι. Το ταξί έτρεχε. Δεν το εμπόδιζαν οι συνηθισμένες ουρές των αυτοκινήτων. Ακόμα κι ο ταξιτζής είχε τα κέφια του. Σιγοτραγουδούσε ένα τραγούδι του Μιχάλη Χατζηγιάννη:

«Κι αν είσαι θάλασσα, εγώ σ' αγκάλιασα. Κι αν είσαι άνεμος, εγώ σε κράτησα. Κι άμα το αύριο είναι στο χέρι μου, θα 'σαι για πάντοτε το καλοκαίρι μου...»

Ασυναίσθητα άρχισα να το μουρμουρίζω κι εγώ. Έφτασα στο αεροδρόμιο χωρίς καλά καλά να το καταλάβω. Τελικά είναι πανέμορφα να μένεις στην Αθήνα τον Αύγουστο. Κάνεις τις δουλειές σου γρήγορα, μετακινείσαι χωρίς τη συνηθισμένη κυκλοφοριακή συμφόρηση, ερωτεύεσαι στ' αλήθεια την πρωτεύουσα.

Βγήκα από το ταξί, μπήκα στον χώρο αναχωρήσεων και προχώρησα προς το γκισέ. Όταν κράτησα την κάρτα επιβίβασης στα χέρια μου, νόμιζα πως μου είχαν κάνει κάποιο δώρο.

Η πτήση ήταν θαυμάσια, χωρίς κανένα κενό αέρος, πετούσαμε αρκετά χαμηλά. Καθόμουν δίπλα στο παράθυρο.

Είχα κολλήσει το πρόσωπό μου στο τζάμι και θαύμαζα τα νη-

σιά από κάτω μου. Φάνταζαν ζωγραφιές. Η θάλασσα απλωνόταν βαθιά γαλάζια, απέραντη. Την έσχιζαν μόνο, πού και πού, πλοία της γραμμής, που άφηναν στο κατόπι τους ένα άσπρο μονοπάτι.

Όταν προσγειωθήκαμε στην Κω κι άρχισα να κατεβαίνω τη σκάλα του αεροπλάνου, με κατέκλυσαν μεμιάς οι πολυαγαπημένες μου μυρωδιές. Υγρασία της θάλασσας ανακατεμένη με ακονιζά και θυμάρι κι άλλα πολλά βότανα που φυτρώνουν στους αμμόλοφους του νησιού. Τη λάτρευα εκείνη τη μυρωδιά της ξενοιασιάς, την τόσο διαφορετική από το καυσάεριο και τον αέρα της πρωτεύουσας που σε πνίγει. Περπατούσα ανυπόμονα πάνω κάτω στην αίθουσα του αεροδρομίου, περιμένοντας τη βαλίτσα μου, παρέα με ένα σωρό τουρίστες, Άγγλους, Ολλανδούς, Γάλλους, Γερμανούς. Η Κως είναι ιδιαίτερα αγαπητή στους Ευρωπαίους.

Κάποια στιγμή την άρπαξα κι έτρεξα να βρω ταξί. Από το αεροδρόμιο της Αντιμάχειας χρειάζεσαι περίπου μισή ώρα μέχρι την πόλη της Κω. Το Ψαλίδι, όπου μέναμε, είναι μια από τις ωραιότερες τοποθεσίες της πόλης, γεμάτο υπερσύγχρονα ξενοδοχεία, ταβέρνες δίπλα στη θάλασσα, μίνι μάρκετ, μίνι γκολφ, μέχρι και βιότοπο για τα άγρια πουλιά. Στη διαδρομή σκέφτηκα να προτείνω στον Ιάσονα να πάμε κι εμείς μια βόλτα στον υγροβιότοπο ή για ουζάκι στη Ζια, στο ορεινό χωριό με την καταπληκτική θέα.

Φανταζόμουν πώς θα αντιδρούσε όταν με έβλεπε ξαφνικά μπροστά του. Θα άνοιγε την αγκαλιά του κι εγώ θα χωνόμουν μέσα και θα του έκανα γλύκες και... άραγε θα με άφηνε να κάνω μπάνιο ή θα είχε άλλα πράγματα στο μυαλό του;

Χαμογέλασα ανυπόμονα σαν παιδί που ετοιμαζόταν να ανοίξει τα δώρα του. Σκεφτόμουν ότι τελικά μπορεί και να υπερνικούσα τις όποιες αντιρρήσεις μου, να το δεχόμουν το δαχτυλίδι του.

Ίσως σε λίγες ώρες εκείνο το τοπάτζι να στόλιζε το δάχτυλό μου, για να υποδηλώσει πως ήμουν το κορίτσι του φυσικά κι όχι η μέλλουσα γυναίκα του.

Κάθε πράγμα στον καιρό του.

Χαμογελούσα ακόμη κι όταν πλήρωσα τον ταξιτζή κι έτρεξα με τη βαλίτσα στο ξενοδοχείο. Είχα μαζί μου ένα από τα κλειδιά του δωματίου. Πάτησα το κουμπί του ασανσέρ για τον πρώτο όροφο κι έτρεξα στον διάδρομο που βρισκόταν το δωμάτιό μας.

Έβαλα το κλειδί στην κλειδαριά κι άνοιξα την πόρτα. Ήμουν έτοιμη να κάνω όλα όσα είχα ονειρευτεί πέφτοντας στην αγκαλιά του Ιάσονα.

«Έκπληξη!» ούρλιαξα σχεδόν από τη χαρά μου.

Κι άφησα κάτω τη βαλίτσα μου.

Και τότε ήταν που μου κόπηκε η ανάσα. Πάγωσα.

Γιατί ήταν πραγματικά έκπληξη. Όπως ακριβώς το φανταζόμουν. Όχι μόνο για τον Ιάσονα όμως. Αλλά και για μένα.

Στο διπλό κρεβάτι, εκείνο το κρεβάτι που χτες το βράδυ ο ίδιος ο Ιάσωνας μου είχε πει ότι το ξέσταινε για χάρη μου, βρισκόταν μια γυναίκα. Μια δίμετρη γυναίκα. Ξένη, απ' ό,τι μπόρεσα να καταλάβω στα ελάχιστα δευτερόλεπτα που την κοίταξα.

Μια γυναίκα ολόγυμνη.

Δίπλα της, με το ένα του πόδι ακουμπισμένο πάνω στο λυγερό της κορμί, βρισκόταν ξαπλωμένος ο Ιάσωνας.

Ήταν γυμνός κι εκείνος.

Τα έχασε. Ανασηκώθηκε.

«Στέλλα;» φώναξε.

Η φωνή του με επανέφερε στην πραγματικότητα. Άρπαξα τη βαλίτσα μου κι άρχισα να τρέχω. Στον διάδρομο σκόνταψα σε ένα καροτσάκι κάποιας καμαριέρας κι έπεσα κάτω. Έκανα να σηκωθώ και τον είδα από πάνω μου.

Είχε τυλίξει πρόχειρα γύρω από τη μέση του ένα σεντόνι.

Πραγματικός εφιάλτης.

Μου πρότεινε το χέρι του για να με βοηθήσει να σηκωθώ.

«Μην τολμήσεις να μ' αγγίξεις!» ούρλιαξα με τόση δύναμη, που τρόμαξα ακόμα και εγώ.

«Κοίτα, συγγνώμη, δεν κατάλαβες... Εγώ... δηλαδή αυτή η γυναίκα μού... μου κόλλησε», ψέλλισε.

«Τι; Τι είναι αυτά που λες;» φώναξα.

«Έλα τώρα, μωρό μου, μην κάνεις έτσι. Ένα τίποτα ήταν για μένα. Ένα πηδημα. Τόση σημασία έχει πια; Τώρα που γύρισε πίσω το μωρό μου; Τώρα που το έχω κοντά μου; Καταδικό μου;» μου απάντησε εκείνος.

Για άλλη μια φορά δεν μπορούσα να πιστέψω όσα άκουγα. Έτρεμα ολόκληρη. Σηκώθηκα με όση αξιοπρέπεια κατάφερα να βρω.

«Τελειώσαμε!» του είπα αποφασιστικά.

Κι αυτή τη φορά δε φώναξα. Μόνο τον κοίταξα κατάματα. Τα μάτια του γυάλιζαν άγρια. Είχαν μια μανία μέσα τους που με τρομάξε.

«Πρέπει να με συγχωρέσεις. Μια χαζομάρα της στιγμής ήταν μονάχα. Σου είπα πως μου κόλλησε», συνέχισε το ίδιο τροπάριο ο Ιάσονας.

«Δε μ' ενδιαφέρει», ψιθύρισα.

Δεν άντεξα να τον κοιτάζω άλλο.

Χαμήλωσα το βλέμμα μου. Ήμουν έτοιμη να το βάλω στα πόδια, να εξαφανιστώ, να μην ξαναδώ στα μάτια μου αυτό τον άνθρωπο. Ξαφνικά σκέφτηκα πως δεν ήμουν εγώ αυτή που έπρεπε να φύγει.

«Πες στη γυναίκα που σου κόλλησε να εξαφανιστεί αμέσως», του είπα.

Όσο πιο ψυχρά και πιο ψύχραιμα μπορούσα.

«Έτσι μπράβο, μωράκι μου. Τώρα τα λες σωστά. Κι αυτό που θέλεις θα γίνει στο λεπτό», μου είπε κι ετοιμάστηκε να απομακρυνθεί από κοντά μου.

«Και πού 'σαι;» του φώναξα. «Παρέα με τη γυναίκα θα εξαφανιστείς κι εσύ. Θα περιμένω κάτω στη ρεσεψιόν να μου αδειάσετε το δωμάτιο όσο πιο γρήγορα γίνεται. Θέλω να συνεχίσω ήρεμη τις διακοπές μου», συμπλήρωσα και τον κοίταξα απήφιστα.

Τα έχασε. Κοντουστάθηκε και με κοίταξε. Ήμουν σίγουρη πως

προσπαθούσε να σκεφτεί τι έπρεπε να κάνει, τι έπρεπε να μου πει. Αλλά κι εγώ τα είχα χάσει με την αντίδρασή μου.

Πού την είχα βρει στ' αλήθεια τέτοια δύναμη; Συνήθως αφήνω τις καταστάσεις να με κάνουν ό,τι θέλουν. Κι ύστερα από αρκετή ώρα ανακαλύπτω τον σωστό τρόπο, τον τρόπο που θα έπρεπε να αντιδράσω. Τα κατάλληλα λόγια που θα έπρεπε να πω.

Έδωσα σιωπηλά συγχαρητήρια στον εαυτό μου. Γιατί είχα απόλυτο δίκιο. Γιατί να ξαναγυρίσω εγώ στην Αθήνα; Γιατί να μη συνεχίσω τις διακοπές μου;

«Δεν ξέρεις τι σου γίνεται! Δεν ξέρεις τι λες!» μου είπε ξαφνικά ο Ιάσονας, όταν επιτέλους ξαναβρήκε τη φωνή του. «Πήγαινε κάτω και πιες έναν καφέ. Έναν δυνατό καφέ. Θα σου κάνει καλό. Θα ηρεμήσεις», συνέχισε.

Κόλλησα το βλέμμα μου στα μελιά αμυγδαλωτά του μάτια. Και για πρώτη φορά από τη στιγμή που τον γνώρισα συνειδητοποίησα πως τα μάτια του είχαν κάτι... κάτι που με φόβιζε.

Όμως το απήφησα.

Στα χείλη μου σχηματίστηκε ένα ήρεμο χαμόγελο.

«Κοίτα, σου ζητάω και πάλι συγγνώμη. Έλειπες και... και... Ήταν μια χαζομάρα της στιγμής, μωρό μου. Ένα απλό πήδημα ήταν, σ' το ξαναλέω. Γιατί δεν μπορείς να το χωνέψεις;» συνέχισε, πιστεύοντας πως θα μπορούσε να με πείσει.

Θεέ μου! Τι ήταν αυτά που έλεγε; Τι εννοούσε; Πως έλειπα, γι' αυτό αναγκάστηκε να πάει με όποια γυναίκα βρήκε μπροστά του; Πώς ήταν δυνατόν να τον συγχωρήσω;

Με είχε προδώσει. Πώς μπορούσα να τον εμπιστευτώ ξανά; Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα πως δε σήμαινε τίποτα για μένα.

Δεν τον αγαπούσα. Δεν τον ήθελα.

Τα είχα χάσει που τον βρήκα στο κρεβάτι με μια άλλη γυναίκα. Αλλά δεν είχα πονέσει. Δεν είχα νιώσει το παραμικρό. Μόνο ανακούφιση που θα τον ξεφορτωνόμουν. Έτσι εύκολα.

Χαμογέλασα για άλλη μια φορά.

«Ήμουν μόνος μου χωρίς το μωρό που λατρεύω κι ήρθε να μου ζητήσει να της ανάψω το τσιγάρο της. Ε, ξέρεις πώς γίνονται αυτά. Στην αρχή δεν της έδωσα σημασία. Αλήθεια σου λέω. Όμως εκείνη επέμενε. Λύσσα σάς πιάνει εσάς τις γυναίκες όταν δε σας δίνει σημασία ένας άντρας! Στο τέλος σκέφτηκα, γιατί όχι; Τι έχω να χάσω; Ένα κορμί ήταν μονάχα. Ένα κορμί που έκανα ό,τι ήθελα στο κρεβάτι. Ενώ εσένα, μωρό μου, εσένα σ' αγαπάω. Το ξέρεις, έτσι δεν είναι; Κι είμαι σίγουρος πως μ' αγαπάς κι εσύ, αλλά δε θέλεις να το παραδεχτείς ακόμα».

Έλεγε όποια ανοησία σκεφτόταν. Κι ήταν τόσο αστείος με την πετσέτα τυλιγμένη γύρω από τη μέση του.

Ξαφνικά έβαλα τα γέλια.

«Έχεις πλάκα, Ιάσωνα, για να μην πω τίποτα παραπάνω», τον διέκοψα.

Χαμογέλασε αμήχανα και προσπάθησε να με αγκαλιάσει. Ένιωσα τόση σιχασιά, που τον έσπρωξα με όλη μου τη δύναμη. Η σκέψη και μόνο πως μπορούσε να με αγγίξει με αηδίαζε.

«Τελειώσαμε, αγοράκι. Το κατάλαβες ή θέλεις να σ' το συλλαβίσω; Τελειώσαμε. Μια για πάντα. Η σχέση μας ή ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχαμε έληξε. Δε θέλω να σε ξαναδώ στη ζωή μου. Από αυτή τη στιγμή δεν είμαστε πια μαζί», του είπα.

«Μη λες τώρα λόγια για τα οποία θα μετανιώσεις αργότερα», μου είπε.

Ξεδιάντροπα.

«Είσαι τρελός. Τελείως τρελός», άρχισα πάλι να φωνάζω. «Για τα σίδερα! Άντε τρέχα γρήγορα και μάζεψε το κορμί από το κρεβάτι όσο πιο γρήγορα μπορείς».

«Δεν ξέρεις τι λες. Παραλογίζεσαι», φώναξε και εκείνος.

«Ξέρω τι λέω, και πολύ καλά μάλιστα. Και θα ήθελα να σ' ευχαριστήσω που μου έδειξες τόσο γρήγορα και τόσο ξεκάθαρα τον χαρακτήρα σου. Εντάξει; Άι στον διάολο τώρα κι ακόμα παραπέρα!» τσίριξα. Κι ύστερα του γύρισα την πλάτη μου και κατέβηκα και πάλι κάτω στη ρεσεψιόν. Ήταν παράξενο, αλλά έτρεμα

ολόκληρη. Ήμουν απίστευτα θυμωμένη με τον εαυτό μου. Δεν άξιζε όμως να αναστατώνομαι για έναν άντρα σαν τον Ιάσονα. Πήγα στο μπαρ και παρήγγειλα ένα ουίσκι. Για να ηρεμήσω.

Ήμουν σίγουρη πως είχα πάρει τη σωστή απόφαση. Δεν ήμουν εγώ εκείνη που έπρεπε να εξαφανιστεί από το νησί. Θα προσπαθούσα να συνεχίσω τις διακοπές μου. Και θα ζητούσα να μου αλλάξουν δωμάτιο, φυσικά. Δεν άντεχα να ξαπλώσω στο ίδιο κρεβάτι, σε εκείνο το διπλό κρεβάτι που...

Έριξα μια ματιά έξω, μέσα από τις τεράστιες τζαμαρίες του μπαρ. Η θάλασσα τρεμόπαιζε στο φως του ήλιου, πελάτες του ξενοδοχείου μπαινόβγαιναν στις μεγάλες βεράντες, παιδιά στρίγκλιζαν χαρούμενα στην πισίνα πάνω σε πολύχρωμα πλαστικά παπάκια και κατάμαυρους πλαστικούς καρχαρίες.

Η ζωή συνεχιζόταν. Χωρίς να την ενδιαφέρει διόλου αν με είχε προδώσει ο Ιάσονας.

Χαμογέλασα ειρωνικά κι ήπια μια γερή γουλιά από το ποτό μου. Το ουίσκι έτσουξε τον λαιμό μου. Δε με πείραξε όμως. Γιατί εμπόδισε τα δάκρυα που ήταν έτοιμα να κυλήσουν από τα μάτια μου.

Ήπια και δεύτερη γουλιά και τότε ήταν που δεν άντεξα άλλο. Άρχισα να κλαίω.

Όχι, όχι για τον Ιάσονα.

Τα δάκρυά μου ήταν δάκρυα ταπείνωσης. Ένιωσα πως με εξευτέλισε με τη συμπεριφορά του, πως με πρόδωσε. Δεν είχα προλάβει να τον ερωτευτώ όμως. Δεν είχα προλάβει να του χαρίσω την καρδιά μου. Ήμουν τόσο τυχερή. Μπορούσε να διαλέξει όσα κορμιά ήθελε για το κρεβάτι του. Μπορούσε να κάνει σεξ ακόμα και με όλες τις τουρίστριες του νησιού.

Δε με ένοιαζε. Καθόλου.

Γιατί έλεγα ψέματα στον ίδιο μου τον εαυτό; Με ένοιαζε. Και πολύ μάλιστα. Αισθανόμουν χάλια. Αυτό που είχα βιώσει σήμερα το είχα διαβάσει σε αρκετά βιβλία. Κι ένιωθα στ' αλήθεια συμπόνια για τις απατημένες ηρωίδες. Συνήθως οι γυναίκες εί-

ναι που βιώνουν περισσότερο τέτοιες καταστάσεις στα μυθιστορήματα. Αλλά και στην ίδια τη ζωή. Γιατί άραγε;

Σκούπισα με τα χέρια μου τα δάκρυά μου. Ήπια άλλη μια γουλιά ούισκι.

Σίγουρα δε βρίσκονται σε αυτή τη δυσάρεστη σχέση μόνο οι γυναίκες. Κι εκείνες απατούν. Όμως ξέρουν να κρύβονται καλύτερα. Μια γυναίκα έχει την ευπρέπεια να κάνει έρωτα με τον εραστή της σε κάποιο άλλο δωμάτιο, σε κάποιο άλλο κρεβάτι, κι όχι σε εκείνο που μοιράζεται με τον σύντροφό της.

Είχα αρχίσει να σκέφτομαι ανοησίες, τελικά. Δεν έχει σχέση η προδοσία με το φύλο αλλά με την προσωπικότητα του κάθε ανθρώπου. Με τις αξίες και τα πιστεύω του.

Ήμουν νησιτική και το ούισκι είχε αρχίσει να με επηρεάζει.

Αν με έβλεπε η μητέρα μου να πίνω μόνη σε ένα μπαρ κάποιου ξενοδοχείου και να κλαίω τη μοίρα μου, δε θα δίσταζε καθόλου.

«Τα 'θελες και τα 'παθες», θα μου έλεγε. «Δεν έμεινες στην Κάλυμνο, δε σου καλάρεσε να περάσεις τη ζωή σου σε ένα ακριτικό νησί. Ήθελες να ανοίξεις τα φτερά σου. Όμως θα ήσουν ευτυχισμένη εδώ μαζί μας. Θα σου βρίσκαμε ένα καλό παλικάρι από το νησί μας, θα φτιάχνατε ένα ευτυχισμένο σπιτικό».

Θα μου έλεγε κι άλλα. Πολλά κι απαρχαιωμένα. Ανήκε σε μια άλλη εποχή. Οι γυναίκες, σύμφωνα με τη γνώμη της, έπρεπε να φροντίζουν αποκλειστικά την οικογένειά τους.

«Η καλή νοικοκυρά είναι δούλα και κυρά, δε σπουδάζει, δεν τρέχει εδώ κι εκεί, δεν αφήνει τα μυαλά της να πάρουν αέρα», συνηθίζε να μου λέει.

Ήταν τόσο δύσκολο να καταφέρω να συνεννοηθώ μαζί της.

Όσο για τον πατέρα μου, ήμουν απόλυτα σίγουρη πως θα προσπαθούσε να κάνει ό,τι μπορεί για να αισθανθώ καλύτερα. Για να καταφέρω να ξεπεράσω γρήγορα την απογοήτευσή μου. Ήταν τρυφερός, δοτικός, ευαίσθητος. Με καταλάβαινε απόλυτα. Ήταν περήφανος που είχε κόρες, πίστευε στα δικαιώματα της γυναίκας.

Ευτυχώς που ήρθαμε στην Κω για διακοπές και δε σκέφτηκα να πάμε στην Κάλυμνο για να γνωρίσω τον Ιάσονα στην οικογένειά μου.

«Τελικά είμαι τυχερή», μονολόγησα και χαμογέλασα ειρωνικά.

Είχα ήδη αρχίσει να τα βλέπω όλα θολά από το ποτό. Κατάφερα όμως να ξεχωρίσω τη φιγούρα του Ιάσονα. Έφευγε από το ξενοδοχείο παρέα με τις βαλίτσες του.

«Στο καλό και να μην ξεχάσεις να μας γράφεις!» φώναξα, υψώνοντάς του το ποτήρι με το ποτό μου.

Ύστερα γύρισα για να κοιτάξω καλύτερα τη μεγάλη δίφυλλη γυάλινη πόρτα του ξενοδοχείου που ανοιγόκλεισε.

Και έκλεισε πίσω της ένα μικρό αλλά πικρό κεφάλαιο της ζωής μου.

Ιάσονας

Επρεπε, που να πάρει, να γυρίσει πριν την ώρα της; Τι σου είναι, πάντως, αυτές οι γυναίκες! Ξεφυτρώνουν εκεί που δεν τις περιμένεις. Πόσο πολύ την παρακάλεσα να μη με εγκαταλείψει έτσι άσπλαχνα, να μην επιστρέψει στην Αθήνα μες στον καύσωνα. Κι εκείνη, αντί να με ευχαριστήσει που νοιάστηκα για χάρη της, τι έκανε; Με πέταξε έξω από τη ζωή της.

Σκέτη αχαριστία.

Και ποιο ήταν το σφάλμα μου; Έκανα σεξ με μια άλλη γυναίκα. Νύχτα μέρα τα κάνουν κάτι τέτοια οι άντρες. Όλοι οι άντρες του πλανήτη. Δεν έκανα κάτι κακό. Γιατί άραγε αντιδρούν έτσι ανόητα οι γυναίκες, γιατί συμπεριφέρονται σαν ανώριμα παιδιά; Καταστρέφουν σχέσεις, διαλύουν οικογένειες, μόνο και μόνο επειδή ζηλεύουν όταν μας βλέπουν με κάποια άλλη στο κρεβάτι. Αλλά δε με πειράζει. Καθόλου. Η Στέλλα δεν ξέρει κάτι πολύ σημαντικό. Όπου να 'ναι θα το μάθει όμως.

Πως δε θα μπορέσει να απαλλαγεί από μένα.

Ποτέ.

Ό,τι και να κάνει, ό,τι και να σκαρφιστεί, εγώ θα είμαι εκεί, μπροστά της. Από την πρώτη στιγμή που την είδα σε εκείνη την έκθεση βιβλίου, συνειδητοποίησα πως είναι το κορίτσι των ονεί-

ρων μου. Θέλει δε θέλει. Όταν διαλέγω μια γυναίκα, κανένας δεν μπορεί να μου φέρει αντίρρηση. Τα εμπόδια μου αρέσουν, με γεμίζουν δύναμη. Με κάνουν να σκαρφίζομαι ένα σωρό λύσεις για να τα ξεπεράσω.

Καθόμουν σε μια καφετέρια του νησιού κι αναρωτιόμουν τι στο καλό θα έπρεπε να κάνω. Να γυρίσω πίσω στο ξενοδοχείο κρατώντας μια ανθοδέσμη με πανάκριβα λουλούδια στην αγκαλιά μου; Τις ξετρελαίνουν τις γυναίκες κάτι τέτοιες κινήσεις. Βαριόμουν όμως να τρέχω να ψάχνω για ανθοπωλείο. Έκανε τόση ζέστη. Μήπως έπρεπε να γονατίσω και να της ζητήσω ταπεινά συγγνώμη;

Όχι, όχι. Καθόλου καλή ιδέα.

Θα θύμωνε και θα με έδιωχνε για άλλη μια φορά.

Είχε γίνει θηρίο γιατί με έπιασε στα πράσα με εκείνη τη δίμετρη τουρίστρια. Ήταν απίστευτο το πόσο πολύ την πείραξε. Λες κι έκανα κάποια αποτρόπαια πράξη. Μου συμπεριφέρθηκε σαν να ήμουν εγκληματίας. Σαν να είχα δολοφονήσει τον πατέρα της. Και λίγα λέω. Αν ανέφερα στους κολλητούς μου τι μου συνέβη, δε θα με πίστευαν.

Θα με κορόιδευαν.

«Τα 'θελες και τα 'παθες. Τι σε έπιασε; Γιατί τρέχεις σαν σκυλάκι πίσω από αυτή την ξερακιανή;» θα μου φώναζαν.

Γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να συνειδητοποιήσουν πως η Στέλλα αντιπροσωπεύει ό,τι ακριβώς επιθυμώ σε μια γυναίκα.

Δεν είναι γάτα αλλά τίγρης. Κι από τις πιο άγριες μάλιστα. Έχει έναν ανεξάρτητο, έναν ατίθασο χαρακτήρα κι είναι ψηλή, με αδύνατο κορμί. Ένα κορμί τονισμένο στα κατάλληλα σημεία, αυτά που αρέσουν σε κάθε άντρα.

Με ξετρελαίνει.

Όταν αγριεύει, μεταμορφώνεται σε θεά. Γυαλίζουν τα πράσινα μάτια της, πετάνε σπίθες. Ορθώνονται τα κατάμαυρα αγοράστικα μαλλιά της. Μικρός θυμωμένος σκαντζόχοιρος γίνεται. Θυμίζει αγοροκόριτσο που το μαλώνουν και ψάχνει απεγνωσμέ-

να να βρει το δίκιο του. Ένα αγοροκόριτσο τόσο σαγηνευτικό, που με στέλνει στον παράδεισο. Δε λέω, όμορφη ήταν κι αυτή η ηλιοκαμένη ξανθιά τουρίστρια που γνώρισα στην παραλία. Σωστό μανεκέν. Είχε όμορφα πανύψηλα πόδια και μεγάλο στήθος. Ήταν ό,τι έπρεπε για τη δουλειά που την ήθελα.

Μα γιατί δεν το καταλαβαίνουν οι γυναίκες πως οι άντρες τις χωρίζουν σε δύο κατηγορίες; Σε αυτές που προορίζονται για γάμο και στις υποψήφιες για περιστασιακές σεξουαλικές σχέσεις. Έχουν γίνει μάλιστα κι έρευνες σπουδαίων πανεπιστημίων πάνω στο συγκεκριμένο θέμα. Τόσο δύσκολο είναι πια; Μου φαίνεται πως πρέπει να το διδάσκουν στα σχολεία, να το μαθαίνουμε όλοι από πολύ νωρίς, για να μη δημιουργούνται τόσες παρεξηγήσεις.

Ήπια άλλη μια γουλιά από τον καπουτσίνο μου κι άφησα το βλέμμα μου να χαϊδέψει το νησί που αρέσει τόσο πολύ στο μωρό μου. Έχει δίκιο όμως. Είναι πανέμορφο. Με μια ματιά βλέπεις αρχαίες κολόνες, μιναρέδες κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο. Και το πιο σημαντικό; Πανέμορφες κοπελιές από τα πέρατα της γης. Κοπελιές πρόθυμες για κάθε είδους τρέλα.

Ξαφνικά θυμήθηκα την τουρίστρια κι άρχισα και πάλι να τρέμω από τον θυμό μου. Στ' αλήθεια είναι πολύ αγάριστη η Στέλλα μου. Της έκανα το χατίρι, και βρήκα τον μπελά μου. Εγώ προτιμούσα να πηγαίναμε για διακοπές στη Μύκονο. Εκείνη επέμενε να έρθουμε στην Κω. Και να πού καταντήσαμε.

Αν ήξερε όμως η Στέλλα τι την περίμενε από εδώ και πέρα, δε θα μου συμπεριφερόταν με αυτό τον τρόπο.

Ούτε για αστείο.

Άρχισα να γελάω μόνος μου. Χαιρέκακα. Ο νεαρός σεργιτόρος που τριγύριζε στα τραπέζια με κοίταξε με ένα παράξενο βλέμμα. Λίγο έλειψε να τον φωνάξω κοντά μου και να αρχίσω να του περιγράφω τη σημερινή μου γκάφα, όταν με σταμάτησαν κάποιες φωνές δίπλα μου.

«Πέρασαν υπέροχα, σου λέω», τσίριξε μια μεσόκοπη γυναίκα στο διπλανό μου τραπέζι. «Μου το είπε η Γιολάντα. Και ξέ-

ρεις καλά πως ό,τι λέει μετράει. Επιβιβάστηκαν σε ένα καραβάκι από εδώ, από το παλιό λιμάνι, κι έκαναν μια ημερήσια εκδρομή στην Κάλυμνο. Περιπλανήθηκαν στην πόλη, επισκέφτηκαν την εκκλησία, να δεις πώς τη λένε... Α, ναι. Μητροπολιτικό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού. Η φιλενάδα μου τάμα το είχε να θαυμάσει το τέμπλο της. Αλλά κι ο επισκοπικός θρόνος του ναού δεν πάει πίσω. Και μετά...»

Η μεσόκοπη μιλούσε σαν πολυβόλο με έναν επιτακτικό τόνο. Η τσιριχτή της φωνή ήταν τόσο διαπεραστική, που με έκανε να ανατριχιάζω.

Τον λυπήθηκα τον άντρα που καθόταν δίπλα της.

Αν δε με ενδιέφεραν τα λεγόμενά της, σίγουρα θα είχα κλείσει επιδεικτικά τα αυτιά μου με τα χέρια μου. Ήταν απόλυτη ανάγκη να την εμποδίσουν να κυκλοφορεί σε δημόσιους χώρους.

«Αφού η Κάλυμνος είναι τόσο κοντά, γιατί δεν πάμε να τη γνωρίσουμε κι εμείς;» τόλμησε να τη διακόψει σε μια στιγμή ο καημένος που βρισκόταν δίπλα της.

«Να πάμε. Γιατί να μην πάμε; Να προσκυνήσουμε κι εμείς στην εκκλησία, να αγοράσουμε και σφουγγάρια. Για τη μητέρα μου. Έχει πάθος γι' αυτά», απάντησε η γυναίκα του.

«Άμα της αρέσουν τόσο πολύ, δε θα διστάσω σταλιά. Θα βουτήξω κι εγώ μαζί με τους Καλύμνιους σφουγγαράδες για χάρη της πεθεράς μου», μουρμούρισε ο άντρας με έναν ειρωνικό τόνο στη φωνή του.

Κι ύστερα, για καλό και για κακό, κατέβασε φοβισμένος το κεφάλι του.

Είχα αρχίσει να τον λυπάμαι στ' αλήθεια, όταν ξαφνικά μου πέρασε από το μυαλό πως η Κάλυμνος ήταν το νησί στο οποίο έμεναν οι γονείς της Στέλλας.

Πήρα μεμιάς την απόφασή μου.

Δε θα επέστρεφα πίσω στην Αθήνα. Είχα ακόμα πέντε μέρες στη διάθεσή μου. Θα πήγαινα στην Κάλυμνο. Κοντά στα μελλοντικά πεθερικά μου.

Ένωσα αμέσως καλύτερα.

Η ιδέα μου ήταν κάτι παραπάνω από υπέροχη. Η Στέλλα δεν ήθελε να μου γνωρίσει ακόμα τους γονείς της. Δεν πείραζε όμως. Θα τους γνώριζα μόνος μου.

Πλήρωσα τον καφέ μου, σηκώθηκα όρθιος και κοντοστάθηκα. Έβγαλα από την τσέπη μου το κινητό μου. Ήθελα να τηλεφωνήσω στη Στέλλα. Μπορεί και να είχε μετανιώσει που μου φέρθηκε τόσο άσχημα. Μπορεί και να μου έλεγε να ξαναγυρίσω κοντά της όσο πιο γρήγορα γινόταν.

«Έλα, μωρό», της είπα όσο πιο τρυφερά μπορούσα, όταν άκουσα τη φωνή της. «Τι κάνεις; Είσαι ακόμα θυμωμένη μαζί μου;»

«Ιάσουνα!» φώναξε έκπληκτη.

Κάτι στον τόνο της φωνής της δε μου άρεσε. Σαν να ήταν μεθυσμένη. Μεθυσμένη; Φυσικά. Γιατί αναρωτιόμουν; Το έριξε στο ποτό αμέσως μόλις την εγκατέλειψα. Το μετάνιωσα που με έδωξε κι άρχισε να πνίγει τον πόνο της στο αλκοόλ. Ενθουσιάστηκα.

«Μικρό μου, πολύτιμό μου. Σου πέρασαν τα νευράκια; Θέλεις να γυρίσει το αγοράκι σου; Να σε πάρει στην αγκαλιά του και να σε κάνει ευτυχισμένη;» της ψιθύρισα.

«Πώς τόλμησες να μου τηλεφωνήσεις; Πώς τόλμησες;» τσίριξε εκείνη άγρια.

Η τίγρης μου. Η εξαγριωμένη μου τίγρης είχε ζωντανέψει για άλλη μια φορά.

«Έρχομαι, μωρό μου, έρχομαι», φώναξα χαρούμενος.

Και τότε μου είπε κάτι που με έκανε να τα χάσω.

«Μην τολμήσεις να με ξαναπάρεις τηλέφωνο, ακούς; Μην τολμήσεις, γιατί δε θα το ξανασηκώσω».

«Δεν ξέρεις τι λες. Κι είναι κρίμα να...» της απάντησα θλιμμένα.

Με διέκοψε απότομα. Και θυμωμένα.

«Ξέρω πολύ καλά τι λέω. Τελειώσαμε. Για πάντα. Δε θέλω να σε ξαναδώ στη ζωή μου. Δε θέλω να σου ξαναμιλήσω. Δε θέλω να ξανακούσω για σένα».

«Στέλλα», μουρμούρισα.

«Αντίο. Για πάντα», τσίριξε για άλλη μια φορά κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Άδικος κόπος.

Έβαλα το κινητό στην τσέπη μου. Ήμουν απογοητευμένος. Απ' ό,τι είχα καταλάβει, θα αργούσε να της περάσει ο θυμός. Κάτι έπρεπε να κάνω. Για να είμαι προετοιμασμένος.

Μπορεί να μη με ήθελε κοντά της, αλλά δεν μπορούσε να με διώξει από τη ζωή της. Εκτός κι αν το αποφάσιζα εγώ. Πίστευε πως δε θα με ξανάβλεπε. Αλλά έκανε μεγάλο λάθος.

Και θα με έβλεπε και θα μου μιλούσε.

Δεν μπορούσε να με πετάξει στα σκουπίδια. Με τίποτα.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και προχώρησα προς το λιμάνι. Είχα ήδη επιστρέψει το αυτοκίνητο που είχαμε νοικιάσει. Προχωρούσα τραβώντας τη βαλίτσα μου, που έκανε έναν περιέργο θόρυβο. Κάτι σαν στριγκλιά.

Γρήγορα ο θόρυβός της έγινε ένα με τον θυμό μου.

Ένωσα σαν να με είχαν τιμωρήσει. Και μου άξιζε. Δεν είχα τη δύναμη που είχε ο πατέρας μου όταν του συμπεριφερόταν με τέτοιον τρόπο η μάνα. Δεν του έμοιασα, δυστυχώς.

Ο πατέρας μου, ναι. Αυτός κι αν ήταν πραγματικός άντρας. Έδεχνε τη μάνα μου όποτε του έκανε κέφι, γυρνούσε με άλλες γυναίκες κι όταν εκείνη τον ανακάλυπτε και του παραπονιόταν, ε, τότε τη σκότωνε στο ξύλο.

Ακόμα θυμάμαι πώς χτυπούσε ξέφρενα η καρδιά μου όταν γύριζε τα βράδια στο σπίτι από τη δουλειά του. Τον φοβόμουν απίστευτα. Γιατί με έπαιρνε με το ζόρι μαζί του να κοιμάμαι στο κρεβάτι του. Όχι, ποτέ δε με παρενόχλησε σεξουαλικά. Ούτε με έδεχνε. Αλλά δίσταζα να κοιμηθώ δίπλα του. Ήθελα το κρεβάτι μου, το δωμάτιό μου. Κι η ανάσα του βρομούσε από τα πολλά ποτά και τα τσιγάρα.

Ροχάλιζε κι αποπάνω.

Μια φορά έκανα το λάθος να αρνηθώ να ξαπλώσω στο κρε-

βάτι του και μου έσβησε το τσιγάρο στο χέρι. Δέκα χρονών θα ήμουν τότε. Μετά μου ζήτησε συγγνώμη, βέβαια, αλλά ακόμα δεν μπορώ να ξεχάσω τον πόνο που ένιωσα.

Δέκα χρονών παιδί ήμουν τότε.

Τον συγχώρεσα όμως. Γιατί προσπαθούσε να με κάνει να καταλάβω πως οι άντρες έχουν το πάνω χέρι στη ζωή. Όταν μάλιστα η μάνα έκανε το λάθος κι έμεινε και πάλι έγκυος, την παρακάλεσε με ωραίο τρόπο να το ρίξει το μωρό.

«Μου φτάνει ο Ιάσοντας. Δε θέλω άλλο παιδί. Το κατάλαβες; Αύριο πρωί πρωί θα πας στον γιατρό για να κάνεις έκτρωση», της είπε.

Ή μάλλον τη διέταξε.

Η μάνα έκανε το λάθος να του αρνηθεί. Και τότε ο πατέρας μου της έριξε μια δυνατή μπουνιά στην κοιλιά με σκοπό να αποβάλει.

Τα κατάφερε.

Πλημμύρισε στα αίματα η μάνα. Την πήγε ο ίδιος στο νοσοκομείο. Κι εγώ έμεινα σπίτι για να σφουγγαρίσω την κουζίνα. Από τα αίματά της. Δεν ήθελα ο πατέρας μου να δει ματωμένο το πάτωμα όταν θα γυρνούσε.

Δυο βδομάδες χρειάστηκαν για να γυρίσει στο σπίτι η μάνα. Κοντέψαμε να τη χάσουμε από την αιμορραγία. Με το πρώτο της παράπονο όμως, με την πρώτη της αντίδραση σε αυτά που ήθελε ο πατέρας μου, το ξύλο συνεχιζόταν.

Μονάχα έτσι καταλαβαίνουν οι γυναίκες. Αν τις αφήσεις, πάει, το 'χασες το παιχνίδι.

Πρέπει να σε φοβούνται. Πρέπει να σε τρέμουν.

Δυστυχώς, η μάνα μου δεν έβαζε μυαλό, δεν παραδεχόταν την ανωτερότητα του πατέρα μου, και τα παιδικά μου χρόνια στιγματίστηκαν από τους αλληπάλληλους τσακωμούς τους. Θυμάμαι με τρόμο εκείνες τις νύχτες που ο πατέρας μου έφευγε από το σπίτι και η μάνα με έπαιρνε στην αγκαλιά της κλαίγοντας. Αλλά γυναίκα δεν ήταν; Γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει πως τα αρσενικά διαφέρουν από τα θηλυκά;

Γιατί δεν άφηγε ήσυχο τον άντρα της να κάνει ό,τι θέλει;

Αχ, ρε πατέρα, όπου και να είσαι τώρα, δε σε άκουσα. Δεν την έσπασα στο ξύλο τη Στέλλα. Αντίθετα στάθηκα τρυφερός μαζί της. Της παραχώρησα το δικαίωμα να με κάνει ό,τι θέλει. Και τώρα το πληρώνω. Αντί να βρίσκομαι ξαπλωμένος νοχελικά στην παραλία, να θαυμάζω τα γυμνά, τα λαχταριστά κορμιά να περνούν από μπροστά μου και να απολαμβάνω το κοκτέιλ μου κάτω από μια ομπρέλα, άφησα να με κουμαντάρει μια γυναίκα.

Ποιος; Εγώ!

Δυστυχώς, δεν έχω κληρονομήσει τον χαρακτήρα σου. Την αποφασιστικότητά σου. Η μάνα έλεγε πως ήσουν βίαιος.

Ε, και λοιπόν; Γινόταν πάντα το δικό σου, δε γινόταν;

Έπρεπε να βρω κι εγώ τρόπους να κάνω τη Στέλλα να με σέβεται. Τρόπους να γίνεται πάντα το δικό μου.

Μη φοβάσαι όμως για μένα, πατέρα. Θα τα καταφέρω, θα δεις.

Πήρα άλλη μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσω. Περιπατούσα κάτω από μια πέτρινη γέφυρα, που πλαισιωνόταν από φοίνικες κι οδηγούσε στο παλιό κάστρο του λιμανιού. Εδώ είχαν στήσει τα καβάλετα τους διάφοροι υπαίθριοι ζωγράφοι, έτοιμοι να φιλοτεχνήσουν πορτρέτα.

Ήταν τόσο πολλοί. Το μυαλό μου ξέχασε μεμιάς τα παιδικά μου χρόνια, θυμήθηκα τη Μονμάρτη, μια από τις γραφικότερες συνοικίες του Παρισιού, και τους δικούς της ζωγράφους.

Όλοι οι πλανόδιοι ζωγράφοι εδώ στην Κω ήταν ξένοι. Αρκετός κόσμος τους χάζευε την ώρα που δούλευαν. Χρησιμοποιούσαν κάρβουνο, νερομπογιές ή απλά μολύβια. Μητέρες περιμέναν υπομονετικά στην ουρά μαζί με τα παιδιά τους για να απαθανατιστούν, αλλά κι ερωτευμένα ζευγαράκια με ένα χαμόγελο στα χείλη. Εκείνο το ηλίθιο, το αποβλακωμένο χαμόγελο του έρωτα. Δες και ο έρωτας υπάρχει και δεν είναι μόνο γραμμένος στα παραμύθια.

Ήταν νωρίς το απόγευμα. Ο ήλιος δεν έκαιγε και τόσο πο-

λύ. Προχώρησα προς το παλιό λιμάνι. Άρχισα να περπατάω δίπλα στη θάλασσα. Τα αραγμένα εκδρομικά σκάφη, καΐκια και μεγάλα κότερα ήταν αμέτρητα. Το ένα φάνταζε πιο όμορφο και πιο στολισμένο από το άλλο. Στην προβλήτα, μπροστά από τα σκάφη, ήταν στημένα μεγάλα πανό με φωτογραφίες που διαφήμιζαν εκδρομές. Τα περισσότερα έκαναν ημερήσιες εκδρομές στην Τουρκία, στο Μπόντρον, την αρχαία Αλικαρνασσό. Άλλα ταξίδευαν ως την Κάλυμνο, με ενδιαμέσσο σταθμό την Ψέριμο και την Πλάτη.

«Η Ψέριμος είναι ένας κρυμμένος θησαυρός, ένα πανέμορφο νησάκι με παραδεισένια παραλία με άμμο, ελάχιστους κατοίκους και διάφανα καταπράσινα νερά. Η Πλάτη είναι μια σταλιά, ένα μικρό ακατοίκητο νησάκι, όπου μπορείτε να κολυμπήσετε, να ψαρέψετε και να...» φώναζε με βαριεστημένο ύφος ένας νεαρός έξω από κάποιο καΐκι.

Τον πλησίασα.

«Κάλυμνο πάτε;» τον ρώτησα.

«Φυσικά, κύριε. Αναχωρούμε κάθε πρωί στις εννέα. Γυρίζουμε και πάλι στην Κω το απόγευμα, αφού πρώτα...»

«Δε θέλω να γυρίσω. Θέλω να πάω στην Κάλυμνο τώρα», τον διέκοψα.

«Τότε θα πρέπει να πάρετε το πλοίο της γραμμής», με συμβούλεψε.

«Και πότε αναχωρεί;» τον ρώτησα ξανά.

«Ρωτήστε στο ταξιδιωτικό πρακτορείο. Απέναντι είναι», μου είπε ο νεαρός κι έτρεξε κοντά σε κάτι τουρίστες που ενδιαφέρονταν για τις εκδρομές του.

Διέσχισα τον δρόμο, προσέχοντας να μη με παρασύρουν τα αμέτρητα ποδήλατα και μηχανάκια, μπήκα μέσα στο πρακτορείο ταξιδιών. Χωρίς να διστάσω καθόλου, αγόρασα ένα εισιτήριο για την Κάλυμνο με το πλοίο. Ερχόταν από τη Ρόδο και θα έπιανε το λιμάνι της Κω σε μιάμιση περίπου ώρα. Χρειάζόταν άλλη μια ώρα για να δέσει στην Κάλυμνο.

Ήμουν πεινασμένος, θυμωμένος, ταλαιπωρημένος. Έσυρα τη βαλίτσα μου μέχρι τον μώλο όπου δένουν τα πλοία και περιμένα. Κοιτούσα τη θάλασσα χωρίς να τη βλέπω και σκεφτόμουν τη Στέλλα.

Γιατί άραγε μου είχε γίνει εμμονή αυτή η συγκεκριμένη γυναίκα;

Στο δικηγορικό μου γραφείο, αλλά και στα δικαστήρια είχα καθημερινά αμέτρητες ευκαιρίες να γνωρίσω ένα σωρό γυναίκες. Γυναίκες δικηγόρους, δικαστίνες, γραμματείς, από θηλυκά άλλο τίποτα. Μην αναφέρω τις πελάτισσές μου, που με φλέρταραν ασύστολα.

Άρα; Γιατί είχα παθιαστεί με τη Στέλλα;

Δεν ήξερα. Το μόνο που ήξερα ήταν πως την ήθελα.

Σαν τρελός.

Και μόνο η σκέψη πως μπορεί και να μην την ξανάβλεπα ποτέ με έκανε να χάνω τα λογικά μου. Κάτι με έσφιγγε μέσα μου. Κάτι με έπνιγε.

Παρόλο που ήταν η πιο αγάριστη γυναίκα του κόσμου. Την πρόταση γάμου που της έκανα την πήρε στα αστεία.

Παραδέχομαι πως ήταν κάπως πρόωγη. Και δεν ήταν όσο ρομαντική τη θέλουν οι γυναίκες. Σε αυτό δεν την αδικώ. Αλλά, αν δεχόταν, εγώ δεν είχα καμία αντίρρηση να την παντρευτώ. Ήταν η πρώτη γυναίκα που με έκανε να σκεφτώ τον γάμο. Η μοναδική γυναίκα. Παρόλο που είχα αμέτρητες σχέσεις. Τα παρατούσα τα θηλυκά με τα οποία έκανα δεσμό. Κι ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δε θα μπορούσα να φανταστώ πως θα βρισκόταν μια γυναίκα που θα με έκανε να βάλω στεφάνι. Και να που βρέθηκε: η Στέλλα.

Μήπως το παρόκανα; Μήπως έδινα πολλή σημασία; Όχι, όχι. Εγώ δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς να βλέπω το μουντάκι της, θυμωμένο ή όχι. Δεν μπορούσα να ανασάνω χωρίς να τιθασεύω καθημερινά το τιγράκι μου.

Το πλοίο που περιμένα έμπαινε στο λιμάνι και με έβγαλε από

τις σκέψεις μου. Ήμουν έτοιμος να γνωρίσω το νησί των σφουγγαράδων. Ποιος ξέρει; Ίσως και να καταλάβαινα καλύτερα το κορίτσι μου όταν έβλεπα αυτό το νησί με τα ψηλά άγονα βουνά. Ίσως να έφταιγε η Κάλυμνος που η Στέλλα κληρονόμησε αυτή την αγριάδα στον χαρακτήρα της. Ίσως όλοι οι Καλύμνιοι να είναι σαν το μωρό μου. Ατίθασοι, με έντονη προσωπικότητα, σαγηνευτικοί κι απρόσιτοι μαζί.

Κάθισα στο κατάστρωμα για να απολαύσω τη διαδρομή, να ηρεμήσω και να συγκεντρωθώ στον στόχο μου.

Την ώρα που το καράβι μπήκε στο λιμάνι της Καλύμνου έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Ήταν σκέτη ζωγραφιά, όπως ακριβώς έγραφα και στις εκθέσεις του δημοτικού για να σαγηνεύσω τη δασκάλα μου. Καμία σχέση δεν έχει η Κάλυμνος με την Κω. Λες κι ανήκουν σε διαφορετικά πελάγη. Ένας τεράστιος λιμενοβραχίονας καλοδέχεται το πλοίο και του δείχνει από την πρώτη στιγμή την ομορφιά της πόλης του, της Πόθιας. Μια πόλη ποθητή, όπως και το όνομά της, περικυκλωμένη από πανύψηλα βουνά χωρίς βλάστηση. Λίγα δέντρα μονάχα στις παρυφές.

Αληθινό πανηγύρι χρωμάτων οι πρώτες μου εικόνες.

Ανάμεσα στα άγρια βουνά υπάρχει μια κοιλάδα πλημμυρισμένη με σπίτια που χάνονται στο βάθος του ορίζοντα. Σπίτια απλώνονται και στους πρόποδες των δύο βουνών, βαμμένα στο χρώμα της ώχρας με χρωματιστά πορτοπαράθυρα. Παίζουν με τη διαμόρφωση του τοπίου, προσπαθούν να σκαρφαλώσουν πάνω στα βουνά. Εκείνα όμως λες κι αγριεύουν και τα κρατούν πεισματικά μακριά τους.

Πώς μου συμπεριφέρθηκε η Στέλλα; Έτσι ακριβώς.

Τα σπίτια, σαστισμένα από την αγριάδα των βουνών, ψάχνουν να βρουν περισσευούμενα εκατοστά για να ριζώσουν, γίνονται ένα με τον δρόμο του λιμανιού και τα αυτοκίνητα. Ανάμεσά τους ξεπροβάλλουν καμπαναριά, εκκλησιές κι εκκλησιάκια αμέτρητα.

Στην κορυφή του πιο ψηλού βουνού είναι χτισμένο ένα θεόρατο μοναστήρι που σε εντυπωσιάζει. Από κάτω του, σαν να

στηρίζεται στα βράχια, υπάρχει ένας τεράστιος άσπρος απέριτος σταυρός.

Υπέροχα.

Η Στέλλα θα χαιρόταν πολύ αν μάθαινε πόσο καλή εντύπωση μου είχε κάνει το νησί της. Κατέβηκα από το πλοίο κι άρχισα να ρωτάω δεξιά και αριστερά τους ανθρώπους που ετοιμάζονταν να επιβιβαστούν αν γνώριζαν την οικογένεια Δαμιανού.

«Τον Δαμιανό, τον γιατρό, ψάχνεις, παλικάρι μου;» με ρώτησε μια γυναίκα καθισμένη πάνω σε ένα μηχανάκι.

«Μάλιστα», της είπα. «Ξέρετε πού είναι το σπίτι του; Εδώ, στην Πόθια;»

«Μένει στις Μυρτιές, όχι στην Πόθια», μου απάντησε.

Κόντεψα να τη φιλήσω από τη χαρά μου.

Τι ωραία που είναι η ζωή στα μικρά μέρη. Όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους.

Μπήκα σε ένα ταξί.

«Πού πάμε;» με ρώτησε ο ταξιτζής.

«Στις Μυρτιές», του είπα.

Χωρίς φυσικά να ξέρω πού είναι αυτό το μέρος. Δεν άντεχα να περπατήσω άλλο σέρνοντας τη βαλίτσα μου.

«Στο σπίτι του Δαμιανού, του γιατρού», συνέχισα.

«Ξένος είσαι, μαθέ;» με ρώτησε ο ταξιτζής.

«Ξένος; Σας φαίνομαι ξένος; Έλληνας είμαι», του απάντησα απορημένος.

«Εννοώ αν είσαι Καλύμνιος».

«Καλύμνιος; Όχι. Ζω στην Αθήνα».

«Αθηναίος;»

Δεν είχα καμία όρεξη για συνέντευξη.

«Όσοι δεν είναι Καλύμνιοι είναι ξένοι για σας;» ρώτησα για να αλλάξω κουβέντα.

Και συνέχισα να του μιλάω στον πληθυντικό.

Έβαλε τα γέλια.

«Πρώτη φορά έρχεσαι στο νησί μας;»

«Ναι», μουρμούρισα.

Κι αν κρίνω από σένα, οι Καλύμνιοι θα πρέπει να είναι πολύ περίεργοι, σκέφτηκα, αλλά φυσικά δεν του το ανέφερα.

«Είναι μακριά οι Μυρτιές;» τον ρώτησα, προσπαθώντας γι' άλλη μια φορά να αλλάξω συζήτηση.

«Εδώ όλες οι αποστάσεις είναι μικρές. Οι Μυρτιές είναι μια από τις πολλές εξοχές του νησιού», μου εξήγησε.

Ευτυχώς δεν ξαναμίλησε και κατάφερα να απολαύσω τη διαδρομή.

Λίγο πριν αφήσουμε πίσω μας το λιμάνι, αντίκρισα μερικά πανέμορφα κτίρια τα οποία μαρτυρούν τις αρχιτεκτονικές επιρροές της ιταλικής κατοχής στο νησί. Μπροστά σε ένα από αυτά ήταν απλωμένα αμέτρητα σφουγγάρια για να στεγνώσουν. Στρίψαμε αριστερά σε μια μεγάλη εκκλησία κι ακολουθήσαμε έναν στενό δρόμο, γεμάτο μαγαζιά. Οι διαβάτες αναγκάζονταν να κάνουν ελιγμούς ανάμεσα στα αμέτρητα αυτοκίνητα και τα μηχανάκια.

Καθώς ανεβαίναμε στην κοιλάδα, μας έκαναν παρέα πανέμορφα μονώροφα και διώροφα σπίτια με κήπο. Σπίτια κατάλληλα για να μεγαλώνεις παιδιά. Κάπου είχα διαβάσει ότι αυτό το νησί κατέχει το μεγαλύτερο ποσοστό γεννητικότητας στην Ελλάδα. Ιδανικό μέρος για τα παιδιά που θα αποκτούσα με τη Στέλλα. Άρχισα να γελάω.

Ο ταξιτζής με κοίταξε με περιέργεια μέσα από το καθρεφτάκι του. Εκείνη τη στιγμή στρίψαμε μπροστά από ένα νεκροταφείο και συνεχίσαμε σε ακόμα έναν στενό δρόμο που πλαισιωνόταν από πεύκα.

Έκλεισα τα μάτια μου. Ήμουν πραγματικά κουρασμένος. Σκεφτόμουν τι θα έλεγα στους γονείς της Στέλλας. Όταν πήρα απόφαση να έρθω εδώ, ένιωθα σίγουρος για τον εαυτό μου. Αλλά όσο πλησίαζα κοντά τους άρχισα να αμφιταλαντεύομαι.

Δεν μπορούσα να τους πω ότι μόλις είχα χωρίσει με την κόρη τους. Ούτε να τους εξηγήσω τον λόγο του χωρισμού μας. Θα με πετούσαν έξω από το σπίτι τους. Αποφάσισα να τους αναφέ-

ρω πως με την κόρη τους με συνέδεε μια στενή φιλία. Μου είχε πει ότι η Κάλυμνος είναι το ωραιότερο μέρος της Ελλάδας και με προέτρεψε να τη γνωρίσω.

Ήθελαν δεν ήθελαν, θα με υποδέχονταν με χαρά. Είχα προσέξει πως η αγαπημένη μου δεν επικοινωνούσε συχνά μαζί τους. Αραιά και πού τους έπαιρνε τηλέφωνο.

Δεν την είχα ρωτήσει, δε μου είχε εξηγήσει τον λόγο. Κι ούτε ήθελε να μάθουν πως βρισκόταν στην Κω. Δεν υπήρχαν μεγάλες πιθανότητες να έρθουν γρήγορα σε επαφή μαζί της.

Κι αυτό ήταν κάτι που με βόλευε αφάνταστα.

Τι κρίμα που δεν είχε καταλάβει τον χαρακτήρα μου η Στέλλα. Γιατί θα ήξερε πως δεν το βάζω κάτω με τίποτα. Και δεν επιτρέπω σε καμιά γυναίκα να με κουμαντάρει.

Κοίταξα τον ήλιο που έδυε, βάφοντας με ένα πανέμορφο μοβ χρώμα τον ουρανό.

Ξαφνικά, μου κόπηκε η ανάσα. Δεν την περιμένα τόση ομορφιά.

Το τοπίο ήταν μαγευτικό. Το ταξί κατηφόριζε σε κάτι απότομες στροφές. Στο βάθος ορθωνόταν ένα νησάκι που το χώριζε από την παραλία μια μικρή λωρίδα θάλασσας.

«Βρισκόμαστε στον Γαϊδουρόραχο», μου είπε ο ταξιτζής, που κατάλαβε πόσο πολύ με είχε εντυπωσιάσει η θέα. «Και βλέπουμε την Τέλενδο, που απέχει μισό μόνο μίλι».

«Μαγεία», μου ξέφυγε.

«Ήταν ενωμένη με την Κάλυμνο παλιά», συνέχισε.

Κι αυτή τη φορά άρχισα να ρουφάω τα λόγια του.

«Χρόνια πολλά πριν, η γη σκίστηκε στα δύο από έναν βίαιο σεισμό, τμήμα του νησιού αποκόπηκε και τα νερά του Αιγαίου πλημμύρισαν το χάσμα. Κι έτσι δημιουργήθηκε η νήσος Τέλενδος. Ένας παράδεισος ηρεμίας. Με την πρέφα, το τάβλι, την πιλότα και την κουβεντούλα περνούν την ώρα τους οι λιγοστοί κάτοικοί της».

Τα λόγια του με εντυπωσίασαν. Όπως και το νησάκι. Έπρε-

πε να ξαναβρεθώ εδώ πάνω, σε αυτό το μέρος με το περίεργο γαϊδουρίσιο όνομα. Έπρεπε να πω στον μελλοντικό πεθερό μου πως ήθελα να τραβήξω φωτογραφίες.

«Και πώς πηγαίνει κανείς σε αυτό το νησάκι;» τον ρώτησα.

«Φτάνεις σε πέντε λεπτά. Με το καΐκι, από τις Μυρτιές», μου απάντησε. «Άμα θέλεις να χαλαρώσεις, τίποτα καλύτερο. Δεν κυκλοφορούν αυτοκίνητα. Θα γευτείς φρέσκο ψάρι και θαλασσινά, αλλά και θυμαρίσιο μέλι».

«Μάλιστα».

«Πιο παλιά τα καΐκια που πήγαιναν στην Τέλενδο είχαν ένα μεγάλο γυαλί στην καρίνα και βλέπαμε τα ερείπια στον βυθό της θάλασσας», συνέχισε ο ταξιτζής.

«Είναι πραγματικά πολύ όμορφο το νησί σας».

«Είναι, δεν είναι;» καμάρωσε εκείνος. «Ο ομφαλός της Γης. Έτσι το ονομάζουμε εμείς εδώ».

Είχαμε κατηφορίσει πια και προχωρούσαμε σε έναν δρόμο με σπίτια, εστιατόρια και ξενοδοχεία. Αρκετοί ξένοι περιδιάβαιναν τα μαγαζάκια ή κάθονταν στα διάφορα μπαρ.

«Φτάσαμε», είπε ο ταξιτζής. «Εδώ είναι το σπίτι του Δαμιανού, του γιατρού».

Σταμάτησε έξω από μια μικρή έπαυλη, σε μια στροφή του δρόμου των Μυρτιών. Βγήκα έξω από το ταξί και για μια στιγμή στάθηκα αναποφάσιτος.

Τι έχω να χάσω; σκέφτηκα. Το πολύ πολύ να με πετάξουν έξω με τις κλοτσιές.

Και μετά δε δίστασα.

Άνοιξα τη μικρή καγκελόπορτα και προχώρησα μέσα στον κήπο που ήταν πλημμυρισμένος κατακόκκινους ιβίσκους, μικρές φοινικιές και συκιές. Περπάτησα σέρονοντας τη βαλίτσα στο μονοπάτι που οδηγούσε ως την εξώπορτα. Χτύπησα το κουδούνι. Ξανά και ξανά.

Από το σπίτι δεν ακουγόταν θόρυβος. Ακουγα μονάχα τον παρατεταμένο ήχο του κουδουνιού.

Ήμουν έτοιμος να φύγω, όταν άνοιξε η πόρτα κι εμφανίστηκε ένας εντυπωσιακός άντρας. Μου θύμισε τόσο πολύ τη Στέλλα, που με έκανε να τα χάσω.

Θα πρέπει να πλησίαζε τα εξήντα πέντε ή κάπου εκεί. Ήταν ψηλός, ξερακιανός, με πλούσια γκριζα μαλλιά και καταπράσινα μάτια. Κι εκείνη τη σκαμπρόζικη έκφραση της κόρης του.

«Μάλιστα;» μου είπε. «Τι θέλετε;»

«Είσαστε ο κύριος Δαμιανός, ο γιατρός;» απάντησα εγώ όσο πιο ευγενικά μπορούσα.

«Ο ίδιος».

«Πόσο χαίρομαι που σας γνωρίζω. Ονομάζομαι Ιάσωνας Σασιόδης. Είμαι αγαπημένος φίλος της Στέλλας, της κόρης σας, και...»

«Της Στέλλας;» ρώτησε ο γιατρός.

Η φωνή του έκρυβε απορία. Για μια στιγμή σκέφτηκα μήπως η κόρη του δεν είχε κανέναν απολύτως φίλο.

«Μου είπε τα καλύτερα λόγια για σας, για το νησί σας... Πραγματικά είναι θαυμάσιο. Έφτασα σήμερα», συνέχισα απτόητος.

«Της Στέλλας;» ξαναρώτησε ο γιατρός.

Μα γιατί απορούσε τόσο;

«Φυσικά, της Στέλλας, κόρη σας δεν είναι;» ρώτησα.

Γιατί τώρα είχα αρχίσει να απορώ κι εγώ.

Και να ανησυχώ μαζί.

«Μα, ναι... Χαίρομαι πολύ», είπε πρόσχαρα και μου έδωσε το χέρι του. «Με λένε Μιχάλη. Περάστε μέσα, σας παρακαλώ, για να τα πούμε καλύτερα. Τι κάνει η Στέλλα; Την είδατε πρόσφατα; Έχουμε καιρό να επικοινωνήσουμε μαζί της. Η Αθήνα, ξέρετε, διαλύει οικογένειες», συνέχισε.

Άνοιξε διάπλατα την πόρτα κι έκανε χώρο για να μπω μέσα.

Το σχέδιό μου πήγαινε τέλεια. Προχώρησα στο χολ, άφησα τη βαλίτσα μου και μετά, παρέα με τον πατέρα του μωρού μου, έφτασα στο σαλόνι. Το σπίτι ήταν ευρύχωρο. Ο γιατρός φαινόταν ευκατάστατος.

«Καθίστε, καθίστε», μου είπε.

Ακολούθησα τη συμβουλή του. Πλησίασα έναν γκριζο καναπέ, απέναντι από το παράθυρο που έβλεπε στον πανέμορφο κήπο.

Στρογγυλοκάθισα.

Στο σπίτι του και στη ζωή του.

Άρχισα να του λέω τα καλύτερα λόγια για την κόρη του. Με άκουγε συνεπαρμένος. Του ανέφερα πόσο εξυπνη είναι, πόσο πολύ νοιάζεται για τους φίλους της κι ένα σωρό άλλες ανοησίες. Σίγουρα θα την αγαπούσε πολύ. Γιατί είχε αρχίσει να κοκκινίζει από περηφάνια. Άραγε είχε άλλα παιδιά; Αν ήμουν τόσο στενός φίλος με τη Στέλλα, σίγουρα θα έπρεπε να το ξέρω, δε θα έπρεπε;

Με ρώτησε αν ήθελα ένα ποτό. Δεν αρνήθηκα. Και ποτό και φαγητό και ξεκούραση. Όλα τα ήθελα. Αλλά προτεραιότητα είχε το σχέδιό μου. Μου πρόσφερε βότκα με πορτοκάλι και συνεχίσαμε να τα λέμε σαν δυο παλιοί καλοί φίλοι. Γρήγορα άρχισε να μου μιλάει στον ενικό και με παρακάλεσε να κάνω κι εγώ το ίδιο. Δεν έφερα αντίρρηση.

«Πρώτη φορά έρχεσαι Κάλυμνο, έτσι;» με ρώτησε.

«Ναι. Πρώτη φορά», απάντησα.

«Θα σου αρέσει. Είναι άγρονο κι ορεινό μέρος, με δύο μικρές κοιλάδες».

«Από τα λίγα που είδα είμαι σίγουρος πως θα με ξετρελάνει», του απάντησα.

«Δε θυμίζει καθόλου ούτε τη Ρόδο ούτε την Κω. Τα έχεις επισκεφτεί αυτά τα νησιά;»

«Στην τελευταία τάξη του λυκείου πήγαμε εκδρομή στη Ρόδο. Περάσαμε τέλεια. Όσο για την Κω... όχι, όχι. Δεν την έχω γνωρίσει», του απάντησα και κοίταξα κάπου μακριά.

Τι μπορούσα να του πω; Πως μόλις με είχε διώξει η κόρη του από εκείνο το νησί;

«Τα άγρια τοπία κι οι επιβλητικοί βραχώδεις όγκοι της Καλύμνου πραγματικά εντυπωσιάζουν», άρχισε πάλι να εξυμνεί το νησί του. «Αν σεργιανίσεις στα βουνά, η μυρωδιά από τη ρίγα-

νη, την ακονιζά, το θρούμπι, το θυμάρι θα μείνει για πάντα χα-
ραγμένη στη μνήμη σου. Γι' αυτό και το μέλι της Καλύμνου εί-
ναι το καλύτερο στον κόσμο, γι' αυτό και...»

«Την Κάλυμνο την ξέρουν όλοι από τους σφουγγαράδες»,
τον διέκοψα.

Έτσι, για να πω κάτι. Εκείνη την ώρα το μόνο που δε με εν-
διέφερε ήταν τα βότανα και τα βουνά του νησιού.

«Το έδαφος είναι άγονο. Δεν μπορεί να καλλιεργηθεί. Οι
Καλύμνιοι αναγκάστηκαν να στραφούν στη θάλασσα για να ζή-
σουν. Έγιναν ψαράδες και δύτες. Βουτούσαν για να ανασύ-
ρουν σφουγγάρια σε γειτονικά μέρη κι αργότερα στα παράλια
της Τυνησίας, της Λιβύης, της Βόρειας Αμερικής. Πολλοί έμει-
ναν παράλυτοι ή πέθαναν βουτώντας στα βαθιά νερά. Τα παλιά
χρόνια οι περισσότερες γυναίκες ήταν ντυμένες στα μαύρα. Επι-
κρατούσε μια μελαγχολία παντού. Γέροι και γριές με θλιμμένα
πρόσωπα, χτυπημένοι από τον θάνατο. Έχαναν τους γιους τους
στα σφουγγαράδικα, στις θανατηφόρες καταδύσεις για τα πο-
λύτιμα σφουγγάρια. Στη σημερινή εποχή δεν ασχολούνται πια
μ' αυτά. Οι περισσότερες οικογένειες έχουν και κάποιο παιδί
που φοιτά στο πανεπιστήμιο. Αν δε μορφωθούν, τι άλλο μπορούν
να κάνουν; Τα τελευταία χρόνια, πάντως, το νησί έγινε πόλος
έλξης αναρριχητών από όλο τον κόσμο. Πλημμυρίζει από τους
λάτρεις αυτού του σπορ την άνοιξη και το φθινόπωρο. Τότε που
παίρνουν όλοι τα βουνά», συνέχισε.

«Τι λέτε; Αλήθεια;» μουρμούρισα ευγενικά και προσπάθησα
να πνίξω ένα χασμουρητό.

Είχα αρχίσει να βαριέμαι. Ο πατέρας της Στέλλας είχε όρε-
ξη για κουβέντα κι εγώ για ένα μαλακό κρεβάτι. Ευτυχώς άλλα-
ξε γρήγορα θέμα. Άρχισε να μου μιλάει για τον εαυτό του και
την οικογένειά του.

Μου ανέφερε πως δεν είχε πολλούς μήνες που πήρε τη σύ-
νταξή του κι οι καλοί φίλοι της κόρης του ήταν ευπρόσδεκτοι.
Δεν είχε συναντήσει κανέναν γνωστό της από τότε που αποφά-

οισε να ζήσει στην Αθήνα. Ο ίδιος είχε δουλέψει μια ζωή, είχε προσπαθήσει με όλες του τις δυνάμεις να θεραπεύσει τους ασθενείς του, είχε χαρίσει χρόνια από τη ζωή του στο νοσοκομείο της Καλύμνου, ένα από τα καλύτερα και πιο καλά επανδρωμένα της Δωδεκανήσου. Τώρα πια απολάμβανε τους κόπους του.

Δεν είχε γεννηθεί στην Κάλυμνο αλλά στη Βέροια. Διορίστηκε στο νοσοκομείο κι άρχισε να μένει στο νησί. Επισκεπτόταν συχνά την Αθήνα, το φθινόπωρο συνήθως, παρέα με τη Θεμελίνα, τη γυναίκα του. Αλλά και με τη μικρή του κόρη, τη Μυρτώ.

Τα έχασα. Είχε αδελφή η Στέλλα; Και γιατί είχε ξεχάσει να μου το αναφέρει;

«Είμαι σίγουρος πως σε ζάλισα», είπε σε λίγο. «Για πες μου όμως, εσύ με τι ασχολείσαι;»

«Δουλεύω σε ένα μεγάλο δικηγορικό γραφείο της Αθήνας», άρχισα. «Μου αρέσει η δουλειά μου. Το ποινικό είναι η αδυναμία μου».

«Πότε είδες τελευταία φορά τη Στέλλα;» με ρώτησε απότομα. Μπαίναμε σε βαθιά νερά.

Δε μίλησα για λίγο, προσπαθώντας τάχα να θυμηθώ.

«Τον χειμώνα βρισκόμαστε πολύ συχνά. Έχουμε τους ίδιους φίλους. Τώρα το καλοκαίρι χανόμαστε όμως και...» άρχισα.

«Έχει καιρό να μας τηλεφωνήσει», με διέκοψε. «Αλλά φταίω και εγώ. Τι λες; Να της τηλεφωνήσουμε τώρα; Θα χαρεί πολύ που ήρθες να μας επισκεφτείς».

Πάγωσα.

Μονάχα εγώ ήξερα το πόσο πολύ θα «χαιρόταν» η Στέλλα από την απρόσμενη επίσκεψή μου στο σπίτι του πατέρα της.

Δεν το είχα σκεφτεί. Ήταν φυσικό να θέλει να της μιλήσει. Με είδε και θυμήθηκε πόσο καιρό είχαν να τα πουν. Αλλά γιατί στενοχωριόμουν; Αποκλείεται να του έλεγε η Στέλλα πως βρισκόταν στην Κω.

«Φυσικά», είπα όσο πιο αδιάφορα μπορούσα.

Και χαμογέλασα. Ψεύτικα.

Έβγαλα από την τσέπη μου το κινητό μου. Πάτησα το νουμέρό της.

«Γιατί δεν την παίρνουμε από το σταθερό; Μπορεί να είναι στην Αθήνα. Έχω να της μιλήσω καμιά δεκαριά μέρες...» μου είπε διστακτικά ο πατέρας της κι έκανε να σηκωθεί όρθιος.

«Μα τι λέτε, ε... τι λες τώρα; Χαρά μου να της τηλεφωνήσω εγώ», είπα ευγενικά.

Και προσπάθησα να χαμογελάσω για άλλη μια φορά.

Με δυσκολία.

Ευχόμουν να δει η Στέλλα τον αριθμό μου στο κινητό της και να μην απαντήσει. Έτσι δε μου είχε πει; Ότι δεν ήθελε να με ξαναδεί και να με ξανακούσει; Ξαφνικά η τηλεφωνήτρια της κινητής τηλεφωνίας μου ανήγγειλε πως ο συνδρομητής είχε κλειστό το κινητό του και πως θα τον ειδοποιούσε για την κλήση μου.

«Το έχει κλειστό», ανακοίνωσα ενθουσιασμένος.

Και χαμογέλασα. Ξανά. Μόνο που αυτή τη φορά το χαμόγελό μου ήταν αληθινό.

«Να της τηλεφωνήσουμε στο σταθερό τότε, στο σπίτι της στην Αθήνα», μου είπε ο γιατρός και σηκώθηκε τελικά όρθιος.

«Μα, ναι. Φυσικά. Ωραία ιδέα», φώναξα.

Της τηλεφώνησε από ένα τραπεζάκι στο χολ, ενώ εγώ χαλάριωνα στον καναπέ.

Αργά ή γρήγορα η Στέλλα θα μάθαινε για την επίσκεψή μου στην οικογένειά της. Αυτό ήταν σίγουρο. Πρώτα όμως ήθελα να κάνω την καλύτερη εντύπωση και μετά θα σκεφτόμουν την επόμενη κίνησή μου.

«Ούτε στο σταθερό απαντάει», μου είπε απογοητευμένος ο πατέρας της και κάθισε πάλι σε μια πολυθρόνα απέναντί μου. «Αχ, αυτό το κορίτσι. Είναι τόσο ανεξάρτητο. Καμιά φορά περνούν μέρες για να δώσει σημεία ζωής».

«Ξέρεις τώρα πώς ζούμε στην Αθήνα», τη δικαιολόγησα μεμιάς. «Τρέχουμε όλη μέρα. Ούτε που καταλαβαίνουμε πώς περνάει ο καιρός».

«Έτσι είναι. Έχεις δίκιο. Κι εκείνη, απ' ό,τι φαντάζομαι, θα τρέχει για τις δουλειές της», είπε με έναν αναστεναγμό ο γιατρός. «Χρυσή την κάνουμε να έρθει κοντά μας μερικές ημέρες να κάνει κανένα μπάνιο και να ξεκουραστεί».

«Το αγαπάει πολύ το νησί σας όμως. Το λατρεύει, απ' ό,τι ξέρω», έκανα πάλι τον πολύξερο.

Παρόλο που η κόρη του είχε δεν είχε πει δυο τρεις κουβέττες για την Κάλυμνο.

«Λες; Μακάρι. Σε μας όμως γκρινιάζει πως όταν βρίσκεται εδώ νομίζει πως δεν κάνει διακοπές. Εσένα οι γονείς σου πού μένουν;» ρώτησε όλο ενδιαφέρον.

Ήμουν έτοιμος να του κάνω μια γρήγορη οικογενειακή ανάλυση, όταν ευτυχώς άνοιξε η πόρτα και με έβγαλε από την ανιαρή διαδικασία.

«Μπα, μπα; Επισκέψεις έχουμε;» είπε μια γυναίκα γύρω στα εξήντα.

Κατάλαβα πως ήταν η μητέρα της Στέλλας, η Θεμελίνα, όπως μου είχε αναφέρει ο σύζυγός της.

Εντύπωση όμως δε μου έκανε αυτή αλλά η κοπέλα που τη συνόδευε. Ήταν κοντή, χοντρή, με μαύρα σγουρά μακριά μαλλιά και μαύρα μάτια. Φάνταζε φτιαγμένη από το ίδιο καλούπι με τη γυναίκα του γιατρού.

Είχε ανοίξει η τύχη μου. Ήμουν πραγματικά κάτι παραπάνω από τυχερός.

Ήταν η μικρότερη αδελφή της Στέλλας.

Λίγο έλειψε να ξεφωνίσω από τη χαρά μου.

Ευτυχώς κρατήθηκα.

Γιατί η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο.

Τι κρύο; Παγωμένο!

Η

Στέλλα γνωρίζει τον Ιάσονα. Κάνουν σχέση. Χωρίζουν.

Νομίζει πως τελείωσε μαζί του.

Κάνει λάθος!

Ο Ιάσωνας δεν αποδέχεται τον χωρισμό, απλώνει πάνω της τα φαρμακερά του δίχτυα. Για να την εγκλωβίσει. Ως πού μπορεί να φτιάσει άραγε για να ικανοποιήσει τον πληγωμένο του εγωισμό;

Ένα παραμυθένιο νησάκι του Αιγαίου, η Μαρμαρωμένη Βασιλοπούλα του· κι ένας φόνος. Μια αγάπη-δηλητήριο. Ένα μωρό. Πάθος και ζήλια. Κι η Στέλλα αναζητάει μια καινούργια αρχή, μακριά από τον άντρα που προσπαθεί να στοιχειώσει τη ζωή της. Ταξιδεύει σε μια θάλασσα από μυστικά. Μυστικά που μπερδεύουν ζωές, συναισθήματα, αποφάσεις, σχέδια. Μόνο που το караβάκι της είναι χάρτινο. Και τα καταγάλανα νερά του Αιγαίου είναι έτοιμα να το κλείσουν στην αγκαλιά τους...

*Άραγε το πεπρωμένο είναι δική μας επιλογή
ή παιχνίδι της μοίρας;*

Επανεκδοση του: ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΠΩΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ; ΚΑΝΕΙΣ ΛΑΘΟΣ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1927-5

9 786180 119275

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 19344

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η